

Univerzita Karlova

Filozofická fakulta

Ústav translatologie

Bakalářská práce

Eva Nádvorníková

Komentovaný překlad: Losing My Religion at Christian Camp (Katy Hershberger, Longreads, August 2019 <https://longreads.com/2019/08/08/losing-my-religion-at-christian-camp/> CIT. MARCH 31, 2020)

Annotated Translation: Losing My Religion at Christian Camp (Katy Hershberger, Longreads, August 2019 <https://longreads.com/2019/08/08/losing-my-religion-at-christian-camp/> CIT. MARCH 31, 2020)

Praha 2021

vedoucí práce: PhDr. Eva Kalivodová, Ph.D.

Poděkování

Chtěla bych poděkovat vedoucí bakalářské práce PhDr. Evě Kalivodové, Ph.D. za cenné rady a metodické vedení práce. V neposlední řadě patří díky mým blízkým za podporu při studiu.

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, že jsem řádně citovala všechny použité prameny a literaturu a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze 14. 5. 2021

Podpis:

Naidvorníková

Abstrakt

Tato práce se skládá ze dvou částí: z českého překladu anglického originálu a komentáře zmíněného překladu. Jde o překlad textu Katy Hershbergerové *Losing My Religion at Christian Camp*. Komentář zahrnuje analýzu výchozího textu, popis zvolené překladatelské metody a posuny, ke kterým při překladu došlo.

Klíčová slova

komentovaný překlad, křesťanský letní tábor, USA, náboženství, dívčí dospívání, genderově oddělená výchova

Abstract

This thesis is divided into two parts – the translation of the English original into Czech and the commentary describing the aforementioned translation. The text translated in this thesis is Katy Hershberger's essay *Losing My Religion at Christian Camp*. The commentary contains analysis of the source text, description of the chosen translation method and shifts that occurred in the translation.

Key Words

annotated translation, Christian summer camp, USA, religion, girlhood, gender-separate education

Obsah

1. Úvod.....	2
2. Překlad.....	3
3. Překladatelská analýza originálu.....	18
3.1. Vnětextové faktory.....	18
3.1.1. Autor a vysílatel.....	18
3.1.2. Médium.....	18
3.1.3. Čas a místo.....	18
3.1.4. Motiv komunikace a záměr vysílatele.....	19
3.1.5. Funkce textu.....	19
3.1.6. Adresát.....	20
3.2. Vnitrotextové faktory.....	21
3.2.1. Téma a obsah.....	21
3.2.2. Presupozice.....	21
3.2.3. Kompozice.....	22
3.2.4. Neverbální a suprasegmentální prvky.....	22
3.2.5. Lexikum.....	23
3.2.6. Intertextualita.....	23
3.2.7. Syntax.....	24
4. Překladatelské zadání.....	25
5. Překladatelská metoda.....	25
6. Hlavní překladatelské problémy.....	26
6.1. Realie v křesťanských komunitách mládeže.....	26
6.2. Křesťanství.....	27
6.3. Vlastní jména.....	28
6.4. Názvy kulturních děl.....	30
7. Typologie překladatelských posunů.....	30
7.1. Generalizace.....	30
7.2. Explikace a explicitace.....	31
7.3. Nivelizace.....	32
7.4. Vynechání.....	32
8. Závěr.....	33
9. Zdroje.....	34
Příloha: Text originálu.....	39

1. Úvod

Tato bakalářská práce obsahuje překlad textu Katy Heshbergerové *Losing My Religion at Christian Camp* publikovaného v internetovém časopise *Longreads*. Na překlad navazuje komentář, který obsahuje překladatelskou analýzu originálního textu, popis zvolené překladatelské metody, rozbor hlavních překladatelských problémů a jejich řešení a výčet překladatelských posunů. Svá tvrzení podkládám konkrétními příklady z textu originálu a překladu, u kterých vždy uvádím číslo stránky originálu pod zkratkou „O“ a překladu pod zkratkou „P“. Mým cílem je na základě překladatelské analýzy textu vytvořit funkčně ekvivalentní překlad, ve kterém budou zachovány všechny kvality původního textu a který bude přístupný českému čtenáři.

K výběru daného textu mě motivovaly osobní zkušenosti s tématem, o kterém text pojednává. I já jsem se, stejně jako autorka, v dospívání nadšeně účastnila křesťanských kempů a vnímala rozdíly mezi protestanstvím a katolictvím. Přestože se tyto kempy neuskutečnily ve Spojených státech, ale na území České republiky, na organizaci se velkou měrou podílel tým amerických vedoucích. Tyto pobyty získaly označení „English Camp“, protože na rozdíl od křesťanských kempů ve Spojených státech zahrnovaly jakousi formu výuky angličtiny, seznamování se s americkými reáliemi a seznamování Američanů s reáliemi českými. Ve srovnání s kempem Kerít, o kterém Hershbergerová pojednává, nebyly kempy, kterých jsem se účastnila já, určeny pouze pro děvčata, ale pro mládež obecně a také pro rodiny s dětmi. V podstatě šlo o určitou formu společné dovolené primárně pro členy sboru Církve bratrské, která ji organizovala, ale účastnili se jí i lidé hlásící se k jiným církvím nebo nevěřící, kteří se s účastníky kempu přátelí.

2. Překlad

Jak jsem na křesťanských kempech přestávala být zbožná

Katy Hershbergerová vzpomíná, jak se po deset let na letních kempech formovalo i deformovalo její vnímání víry a dívčích let.

„Pomodlíš se s námi?“ Byl pátý den kempu, na kterém jsem byla jako vedoucí. Mně bylo sedmnáct a holkám, které mě oslovily, mohlo být tak dvanáct. Těch pět let byl pro nás náctileté obrovský věkový rozdíl, i když teď, když jsme dospělé, bychom mohly být spolužačky, kolegyně, ženské, co vedle sebe sedí v baru. Tehdy jsme byly děti. Zvedla jsem se z chladné země. „Hm, jo. Chcete...“ přeskočil mi hlas „chcete být spaseny?“

Bylo to v červenci 2001 na virginském venkově při poslední noci křesťanského kempu. Stovka holek seděla v kruhu kolem táboráku, oblečení nám bylo cítit kouřem a repelentem. Zpívaly jsme chvály, zvedaly ruce k hvězdám nad Virginií, k Bohu. Hlavní vedoucí vedla modlitbu. Potom nás požádala: „Pokud chcete přijmout Pána Ježíše jako svého Spasitele, poproste někoho z vedoucích, aby se s vámi pomodlil.“

Týden před tím jsem absolvovala z CILTU, což byl tříletý přípravný kurz pro vedoucí. Ta zkratka znamená *Camper in Leadership Training* (vedoucí ve výcviku), i když jsme na tričkách měly napsané *Caring Imaginative Loving Teachers* (starostlivé, nápadité, milující učitelky). Písničky a hry jsem si zakládala do složky, naučila jsem se, jak vést divadelní skupinku, a sbírala jsem si různé texty a verše z Bible na krátkou modlitbu. Jak se ale stát křesťanem, jsem se nenaučila.

Nepamatuju si, o co přesně ty holky Boha prosily, ale bohudíky neříkaly, že chtějí být spaseny. Když jsme odešly stranou, pozvedly jsme ruce k modlitbě a já jsem stála nad nimi, i když jsem byla jen o málo vyšší než ony. Modlila jsem se nakřáplým hlasem a zírala jsem na trávu a po očku jsem se holkám dívala do tváře, abych se ujistila, že to dělám správně. Prosila jsem Boha, aby jim pomáhal a vedl je, a sobě jsem potichu vyprošovala to samé.

Vyrostla jsem jako katolička. Každou neděli jsem chodila na mši, modlila se před jídlem a byla aktivní v mládežnickém společenství. Máma při mši podávala eucharistii a táta počítal peníze ze sbírky. Oba podporovali dospělé, kteří konvertovali ke katolictví, vedli ovečky ke

Kristu způsobem, jakým jsem to tehdy u táboráku já neuměla. Náboženství jsem v oblíbě zrovna neměla, ale věděla jsem, že je to něco důležitého.

Ve druhé třídě mě kamarádka pozvala na kemp Kerít, pořádaný metodistickou církví, ke které patřila. První den u večere jsem si prohlížela všechny ty ženy a dívky (bylo to jenom pro holky, což se týkalo i vedoucích) a představili mě vedoucí kempu, Koli (to je zkráceně Kolibříčka). Každá vedoucí měla nějakou ptačí přezdívku jako poctu havranům, kteří krmili Eliáše. Netrvalo se ale na přírodopisných jménech a jako přezdívku si mohly vybrat klidně i jméno ptáčka z animovaných pohádek, třeba Tweety nebo Zazu ze *Lvího krále*.

U dlouhého stolu na konci místnosti seděla velká skupinka náctiletých. Jak jsem se dozvěděla, byly to CILŤačky, takže se účastnily kempu a zároveň byly tak trochu vedoucí. Rychle jsem pochopila, že se těšily popularitě holčičích hvězd ve škole a zároveň lásce, jakou chováte k oblíbeným učitelkám. Taky měly ptačí přezdívky a během let jsem zjistila, že pravé jméno CILŤačky je tajemství nevyčísitelné hodnoty. Všechny jsme na kempu měly svoje oblíbenkyně, ať už jsme s nimi mluvily nebo ne – bylo to stejné jako si vybrat, do koho z klučičí kapely se zamilovat. Já jsem si oblíbila Šarlatu (jako tangara šarlatová).

Další den bylo slavnostní přijetí nových CILŤaček, což je takové kamarádké šikanování holek, které se zaučují prvním rokem. S tím byly spojené přihlouplé kostýmy, ticho a to, že se člověk během dne musí nějak zamokřit. Pozorovala jsem Kulíka a Dulíka, které se převlíkly za prasata, chrochtaly u jídla a válely se v blátě v jezeře. Týden pak byl zakončený absolutoriem CILŤaček a my ostatní jsme pátek strávily tím, že jsme pro ně vyráběly přáníčka. Absolventský ceremoniál na mně působil jako něco důležitého a okouzlujícího, protože holky vypadaly krásně, moudře a ladily spolu, všechny měly modrá trička, jedna od druhé si zapalovala svíčku jako symbol něčeho, na co si nemůžu vzpomenout... To, že je mezi námi na světě světlo Boží? Vedoucí CILŤaček měla slovo o každé z nich a mluvila tak trefně a dojemně, že měli všichni na stupínku i v publiku v jídelně slzy v očích. Z těch rituálů mám album fotek a zezadu jsem si na ně napsala ptačí jména CILŤaček, ale ta jména už pro mě dneska nic neznamenají.

O pár měsíců později se kamarádka, která mě poprvé přivedla na kemp, odstěhovala. Jezdila jsem na něj ale každé léto po deset let, od svých sedmi do sedmnácti. Kemp se stal nedílnou součástí mého dětství. Každé léto jsem strávila týden tím, že jsem hrála scénky a zpívala písničky, škrábala si kousance od komárů a špinila se venku. Našla jsem si svoji oblíbenou

vedoucí: Mig-Mig (jako ten kreslený ptáček Road Runner). Bylo jí něco přes dvacet, byla to svérázná umělkyně, která nosila ke kraťasům martensky. Na kempu jsem si přestala cucat palec (ten zlovyk mi totiž zůstal až do deseti) a jedna CILŤačka mě naučila, jak si mám po koupání z ručníku udělat turban.

Plavala jsem v jezeře, a když jsem z něj vylezla, na mokrých nohou mi byly vidět jemné chloupky. I když byly bikiny zakázané, já a pár dalších holek jsme měly dvoudílné plavky takového střihu, že nám byly vidět klíční kosti a bříška. Považovalo se to za přijatelné, protože jsme byly ještě děti. Později se pravidlo upřesnulo: povolené byly jenom jednodílné plavky. Mělo to vybízet k cudnosti v křesťanském životě a chránit oči mužů, i když tam žádní nebyli.

Uvědomila jsem si, že jsem jezdila na křesťanské kempy, ale nemyslela jsem si, že by byly *až tak* křesťanské. Jako dítě jsem si spíše než duchovních rozměrů všímala kamarádů a všemožných her. Několikrát denně mluvit o Kristu jsem brala jako malé pokání za týden strávený vyráběním, koupáním v jezeře a opékáním maršmelounů. A co víc, byla jsem ráda za to, že zábava na kempu odvádí pozornost od náboženství a nepozná se při ní, že jsem katolička, že nejsem od metodistů jako ta kamarádka, co mě poprvé přivedla na kemp, ani od baptistů, o kterých byla zmínka na ceduli u cesty, co vedla ke kempu. Nebylo jisté, které denominaci kemp Kerít přísluší, ale věděla jsem, že já k nim nepřísluším. Možná jsem si schválně nevšímala křesťanských záležitostí, protože když jsem na ně myslela, doléhal na mě pocit viny a to, že tam nepatřím, jako bych jednala proti víře nebo podváděla vedoucí.

Když nám bylo jedenáct, přesvědčila jsem svoji nejlepší kamarádku, která nebyla věřící, aby se mnou jela na kemp. Její matka se obávala, že by se tam s ní nikdo nebavil, když není z věřící rodiny. Ujistila jsem ji, že ani nejde moc poznat, že je to křesťanský kemp, a tak jí dovolila jet. Ale spletla jsem se, zapomněla jsem, že míváme několikrát denně biblické skupinky. To léto jsem se naučila kempové heslo „Kristus ve všem, co prožíváme“.

Začátkem týdne jsem se zachumlaná dole v patrové posteli vzbudila uprostřed noci s tím, že musím na záchod. Bylo zakázané někam chodit sama, a tím spíš v noci, ale kamarádku, co spala nade mnou, jsem nedokázala vzbudit, aby mě doprovodila. Vždycky jsem dělala, co se má, a bála jsem se, co by se mi stalo, kdybych šla sama. Potom mě na noze zahřál čůrek. Zatnula jsem břicho a rychle přemýšlela, jestli vyběhnout ven, ale měla jsem za to, že to nesmím. Ztuhla jsem, pak jsem se smířila s tím, co se děje, a nechala jsem to téct. Bylo mi

hrozně trapně, vždyť jsem po prázdninách měla jít do šesté třídy, na takové nehody už jsem byla velká.

Převlíkla jsem si pyžamo a šla jsem do pokoje k Mig-Mig. Od zbytku chatky byl oddělený závěsem a měla ho napůl ještě s jednou vedoucí. Polospící se mi snažila pomoci, ale když jsem jí řekla, že nepotřebuju převlíknout postel, zdálo se, že už pro mě nemůže nic udělat. Ráno nám celý pokoj páchl močí a vedle mé postele byla na betonové podlaze suchá tmavá skvrna. Pokud si někdo všimnul, že jsem se převlíkla, nikdo nic neřekl. Další den naše chatka v soutěži pro CILŤačky dostala za úkol zajistit úklid, takže potom už tam nebyl zápach ani skvrna. Říkám si, jestli jsme ten úkol nedostaly schválně, abychom si vytřely podlahu. Hrozně jsem se styděla, když jsem si to pak uvědomila, ale začínala jsem poznávat, že mlčení dokáže být laskavé, jaké to je, když kamarádky dokážou udržet tajemství, a jaké je moje tělo a jak dokáže zradit.

Příští léto byla moje vedoucí zase Mig-Mig. Přišlo mi, že je frajerka, na rozdíl od ostatních „slušňáckých“ vedoucích drsná, že je malířka, která přišla na to, jak sladit tvořivost s křesťanstvím. Právě po takovém spojení jsem toužila a někdy se mi ještě zdá, že jí nelze dosáhnout. Vážila jsem si toho, že k sobě máme blízko, a ráda jsem věřila, že i já jsem její oblíbenkyní.

To léto jsem jí přiznala, že jsem katolička. Řekla jsem: „Vlastně sem nepatřím,“ a vysvětlila jsem, že nejsem metodistka nebo baptistka nebo co se ode mě očekávalo.

„Kerít je nenedominační,“ odpověděla, „Jenom se pořádá v baptistickém *kempu*.“ V podstatě mi vysvětlila, že být věřící není podmínka k účasti. Kemp byl pro všechny.

O pár dní později večer, když už byly skoro všechny holky v posteli, mě Mig-Mig zavolala k sobě do pokoje. Sedly jsme si k ní na postel a zeptala se mě, jestli jsem spasena. „Byla jsem u prvního svatého přijímání, jestli myslíš tohle.“

Ne, vysvětlovala mi, že to není to samé. „Být spasena znamená přijmout Pána Ježíše jako svého Spasitele. To znamená, že jsi křesťanka. Tím začneš mít s Bohem osobní vztah.“ Věděla jsem, že jsem křesťanka a že mám vztah k Bohu. Mluvila jsem s ním před spaním, před jídlem, před velkou písečkou. Bylo mi ale nepříjemné to probírat – upnula jsem se víc k soukromým modlitbám než ke společnému vyznávání, jak jsem je zažila na kempu. Přišlo

mi divné, že je třeba přijmout Kristovu lásku. Vždyť mě učili, že Bůh žije v mém srdci, v srdcích nás všech. Jak můžu přijmout něco, co už je součástí mě?

Mig-Mig pokračovala: „Přijala jsi Kristovu lásku a požádala jsi Ho, aby tě provázel životem?“

„Ne?“ Poposedla jsem si. „Vlastně ne.“

„Chtěla bys, zrovna teď?“

Dodneška si pamatuju, jak Koli psala moje jméno na dlouhý kus balicího papíru, co visel v jídelně. Zapisovali se na něj lidi, kteří ten týden uvěřili, a já jsem souhlasila s tím, že chci být spasena. Mig-Mig se to zdálo důležité a já jsem věděla, že tím nic nezkažím. Pojistila jsem se tím, že kdyby mi chození do kostela a do náboženství nezajistilo život věčný, tak tohle ano. Potichu jsme se spolu pomodlily, přičemž většinu z toho říkala ona. Pak mě objala a poblahopřála mi. Neřekla jsem jí, že potom, co jsem „přijala Kristovu lásku“, jsem neměla pocit, že by se něco změnilo. Bála jsem se, že bych ji zklamala. Bála jsem se, že by zjistila, že jsem se nemodlila správně, že jsem se dostatečně nesoustředila nebo neměla čisté srdce, že jsem ve skutečnosti spasena nebyla. Bála jsem se, že by mě měli za outsidera, co u nás v katolické církvi a veřejné škole pobral nezpůsobné nápady.

I po tom, co jsem se pomodlila za spasení, „nedominační“ jako by na kempu znamenalo nekatolický a teprve jako dospělá jsem zjistila, že je to často synonymum pro „evangelikální“. Bylo tam ještě pár katoliček, ale co si pamatuju, jenom já jsem se tam cítila nepatříčně. Byla jsem poctivé dítě, ale mátl mě, že mě něco jiného učí doma a na kempu. Katolíci mají naučené modlitby a rozjímají v tichu, nepřipomíná to modlitby vlastními slovy, společné modlitby, co jsem slyšela u táboráku. Namísto biblických příběhů se katolíci zaměřují na symboly a události. Na svaté. Na růženec. Svátost smíření. Zasvěcené svátky. To jsem považovala za hodně důležité. Ale verše z Písma, které odříkávaly děcka na kempu, mi byly úplně cizí.

Kemp tak moje náboženské přesvědčení utvářel i soudil. Nalezla jsem Boha v přírodě a dovolila jsem si (potichu) se spontánně modlit. Hrozně se mi líbily moderní chvály dojemné jako rockové balady, které jsem nakonec zazpívala při konkurzu do pěveckého sboru na střední škole. Krista jsem nacházela ve *většině* toho, co jsem prožívala. O Písmu jsem se naučila víc, než co jsme se učili v náboženství, ale v mojí katolické Bibli bylo víc knih, než kolik jich měli ostatní na kempu, a vypadalo to, že si myslí, že ty dodatečné knihy jsou navíc,

falešné. Učení na kempu se přitom ne vždycky shodovalo s tím, k čemu mě vychovávali věřit. Další léto nám moje vedoucí řekla, že Pán Ježíš je jediný člověk, který nikdy nezhřešil.

„A co Maria?“ zeptala jsem se, zatímco jsem trhala list trávy na vláček. „Myslela jsem, že je taky bez hříchu,“ což je jedno z hlavních katolických přesvědčení.

„Ne,“ odpověděla Papuchalka a pokračovala ve vyučování. Věděla jsem, že přesvědčení jednotlivých denominací se mírně liší, ale pořád jsem si myslela, že kemp je přece pro všechny.

Za těch deset let, co jsem jezdila na kempy, jsem si budovala jak svoji identitu, tak víru, a ještě stále se snažím skloubit odlišné pohledy na náboženství, ke kterým mě jako malou vedli. Vzájemně se nevyklučovaly, zato na mě vrhaly vinu a představy o tom, jak mám být správnou věřící. Katolictví samo o sobě může být v určitých ohledech stejně represivní jako křesťanský fundamentalismus. Dodneška se cítím provinile, když...

...se opiju

...se nepomodlím každý den

...nejdu na mši v Popeleční středu, na Dušičky apod.

...se oklepu se nad připitomělými frázemi jako „jít s Kristem“

...řeknu „proboha“

...přiznám, že jsem ve víře vlažná (jako že teď jsem)

Když jsem ve třinácti přijela na kemp, byla jsem trochu vyšší, měla jsem trochu víc pupínků a trochu ženštější postavu než předtím. Vlasy jsem měla nabarvené na růžovo, třebaže odstín už vyblednul do „jahodové blond“. Doufala jsem, že to o mě prozradí, že jsem tak trochu punkerka (nebyla jsem, ale zoufale jsem chtěla být), a říkala jsem si, jestli se to lidem na kempu nebude zdát moc praštěné. A nezdálo. Vlasy mi občas někdo pochválil, ale ve většině případů nikoho nezajímaly.

Jednoho dne ze začátku týdne jsem se po obědě zvedla od stolu a ucítila vlhkost. Na žluté plastové židli jsem pod sebou uviděla červenou loužičku. Nejdřív mě napadlo, že jsem si do něčeho sedla, třeba do rozlité limonády, ale pak mi došlo, že mi, ach jo, protékla vložka. Běžela jsem na záchod a uviděla jsem, že mám na kraťasech srpkovitý flek skoro přes celý

zadek. Nebyly to moje první měsíčky, ale ještě jsem to neměla úplně pod kontrolou. Za menstruaci jsem se styděla. Podle křesťanského přesvědčení je nejlepší, když má žena tělo zakryté, a já jsem nesnášela, že ve společných umývárkách na kempu bylo poznat, že mám měsíčky, tak jsem si vložky neměnila dostatečně často. Přemýšlela jsem, jak dlouho už mi asi vložka protéká, jestli jsem neměla na zadku rudé skvrny už na biblické nebo divadelní skupince. Přivezla jsem si tu jenom dvoje kraťasy, a tak jsem se smířila s tím, že po zbytek týdne budu nosit ty druhé.

Z jídelny už skoro všichni odešli, když jsem vyšla z umývárny a vracela se do chatky se zápisníkem, který jsem si držela za zadkem (Bohu díky, že jsem si ten zápisník vzala). Když se mě vedoucí zeptala, jestli jsem v pořádku, řekla jsem jí, že jsem si do něčeho sedla. Myslela jsem si, že mi to snad uvěří, ale když se nad tím zamyslím teď, na kempu plném holek musela ona i ostatní vědět přesně, co se stalo. Stejně jako když se mi stala ta nehoda před dvěma lety, nikdo neřekl ani slovo, i když já jsem si představovala, že si toho všiml celý kemp. Všichni byli hodní, což znamená, že nic neřekli. Na kempu jsem zažila nejtrapnější chvíle i poznala nejlaskavější přátele. Tehdy jsem nevěděla, jak to pojmenovat, ale objevovala jsem krásu přátelství a sílu žen, které se navzájem podporují.

Na kempu Kerít se neobjevovaly žádné z motivů, které jsem viděla ve filmech o náctiletých nebo v klipu k písničce *Always Be My Baby* od Mariah Carey: žádní outsideři, tajné klučičí návštěvy v chatkách, letní románky, ani líbání u jezera o poslední letní noci. Prostě žádní kluci, žádné sexuální probuzení. I když jsme všechny byly holky (a předpokládalo se, že jsme heterosexuální), převlíkaly jsme se ve spacácích a pod tričky, aby nás nebylo vidět odhalené.

Přestože jsem se na kempu dobře bavila, pořád jsem vnímala, že jsem jiná než ostatní. Samozřejmě, že všechny holky nebyly stejné – některé učili rodiče doma, jiné chodily do státních škol, se kterými moje škola soupeřila ve sportovních zápasech. Některé četly *Harryho Pottera*, jiné si myslely, že takové knížky propagují čarodějnictví. Spojovalo je ale to, že světská kultura, která utvářela moji osobnost, je buď nezajímala, nebo pohoršovala. Mnohé poslouchaly výhradně křesťanskou hudbu a bavily se spolu o seriálu *Zeleninkové*, což jsou animované biblické příběhy, ve kterých jako postavy vystupují druhy zeleniny. Já jsem si zatím zpívala s alternativním rádiem a toužila po někom, s kým bych se mohla bavit o *Simpsonových*.

Ted' už si uvědomuju, jak může být fráze „Kristus ve všem, co prožíváme“ pro mladého člověka ohromně silná, až zdrcující. Měla jsem pocit, že mám poslouchat křesťanský rock a číst romány *Ponecháni napospas*, což je série o pohanech, kteří se nedostanou do nebe, a potom se dívat na jejich filmovou adaptaci od Kirka Camerona. Cokoli jsem udělala, mělo být především službou a chválou Kristu. Vedoucí na kempu neočekávaly, že nebudu jezdit na kole nebo chodit do obchodáku, ale měla jsem pocit, že kdykoli jsem nežila ke slávě Bohu, tak jsem žila bez něj. Přestože jsme byli zbožní, ani moje katolická rodina, ani moje protestantské kamarádky se tak nechovaly.

Čím jsem byla starší, s tím menším nadšením jsem jezdila na kemp, protože to znamenalo přijít o týden drahocenných letních prázdnin doma s kamarády. Když jsem byla teenagerka, prázdniny měly takové kouzlo, že člověk nevěděl, který den bude nejzábavnější, nejbláznivější a o kterém se budou vyprávět nejvtipnější historky a anekdoty. Jeden týden, když jsem byla pryč, jeli moji kamarádi na obzvlášť vydařený výlet do zoo, mluvili o něm až do konce léta a vůbec je nezajímaly anekdoty a výrobky ze dřeva, které jsem si přivezla z kempu. Když mi bylo čtrnáct, pořád si zpívali něco, čemu říkali „písnička Abercrombie & Fitch“, což není znělka z reklamy na oblečení z Abercrombie & Fitch, jak jsem předpokládala, ale písnička *Summer Girls* od kapely LFO, ve které se zpívá o holkách v oblečení z Abercrombie & Fitch. Za těch šest dnů, co jsem neposlouchala rádio, se z ní stal hit. Zdálo se mi, jako bych strávila roky mimo civilizaci, nebo jako bych se vrátila z vesmíru a mezitím se úplně změnil kulturní svět. Jezdit na kemp ale byla tradice, stejně jako chodit v neděli na mši, tak jsem se do oblasti Blue Ridge vracela každý rok.

Nikdy jsem nebyla členkou žádného dívčího spolku, ale na kempech jsem strávila tři roky v dívčím programu pro vedoucí. Koli mě ponoukla, abych se do něj přihlásila, ale byla to pro mě jasná volba – ty roky, co jsem strávila na kempech, k tomu vedly. Navíc jsem předpokládala, že by to vypadalo dobře na přihlášce na vysokou školu – stát se CILŤačkou je jako stát se Orlím skautem, až na to, že z CILŤaček se nestávají senátorky. Kromě povinných domácích úkolů a setkání během roku jsme ted' ještě na kempu trávily o týden víc a měly za úkol vést skupinky a večerní modlitby v chatkách, zároveň jsme měly výuku pro CILŤačky zaměřenou na výchovu, vedení a vývoj dítěte a dělaly jsme projekty, abychom postoupily na další úroveň. Velmi důležité bylo vytvořit si svoji složku s nápady, sbírku návodů na vyrábění, písniček, her, receptů na opékání u táboráku, seznamovacích her, aktivity v hodinách a texty z Písma, které použijeme jako vedoucí. Ještě pořád mám ty wordové

dokumenty, psané Comic Sans, které jsem si asi 20 let znovu a znovu kopírovala z jednoho pevného disku na druhý, i když jsem je už víckrát nepoužila.

Na slavnostní přijetí mezi CILŤačky jsme se já a tři další převlékly jako květiny, měly jsme květináče z kartonu a kolem obličejů okvětní lístky z mechové gumy. Odpoledne nás „zalívali“ konvemi. Byl to stmelující zážitek, jaký jsem si představovala, a měla jsem pocit, že jsme si s ostatními CILŤačkami něčím prošly společně. Říkám si, jestli i teď holky mladší než já, i když ne o moc, mě mají na takových praštěných fotkách, na kterých mám já CILŤačky ze svého dětství.

Kemp byl svět sám pro sebe a většinu času jsem trávila s dalšími CILŤačkami, měly jsme společnou chatku, chodily jsme na hodiny, dělaly domácí úkoly a učily. Zpívaly jsme, modlily se, brečely a pracovaly společně. Viděly mě, když mi bylo nejlépe, byla jsem veselá a zbožná, a když se mi nedařilo, byla jsem nervózní, stýskalo se mi po domově a byla jsem špinavá. Holily jsme si nohy ve společných venkovních umývárkách (na ostych jsme jako nejlepší kamarády hned zapomněly) a hihňaly se ve spacácích, když jsme usínaly. DARU (jako datel rudohrdlý) a já jsme obě měly hrozně rády film *Princezna nevěsta*. Když mě CILŤačky oslovovaly ptáčím jménem, „Sunny“, což je zkomolené jméno ptáčka Sonny z obalu čokokuliček Cocoa Puffs, znělo to jako přátelská přezdívka. Někam jsem patřila a v CILŤáckém tričku s ostatními CILŤačkami jsem se cítila sebevědoměji než v čemkoli jiném, co jsem na sobě měla loni. Přátelství nevzniká rychleji než při zátěži, odloučení a rozhovorech o osobním vztahu s Bohem. Na kempu jsem získala domov a očekávala jsem, že s CILŤačkami budeme kamarádky na celý život.

Pro teenagerku, se kterou cloumají hormony, to byly náročné dva týdny. K mužským, třeba kuchařům nebo bratrům, kteří doprovázeli nějaké děvče na kemp, jsme se měly chovat jako ke stromům. Strom byste neobjaly nebo nepolíbily. Na strom byste nemluvily. Na kempu pro sexualitu nebylo žádné místo a některé CILŤačky vysvětlovaly, že s chlapci nechodily, ale *ucházely se o přízeň*, když vstupovaly do cudných vztahů, které vedli jejich rodiče, aby se zjistilo, jestli je Boží vůle, aby se vzali. Já jsem jenom snila o tom, že bych měla kluka.

Na biblické skupince pro CILŤačky jsme si povídaly o tom, jak bychom měly jako křesťanky reagovat na pokušení populární kultury. Jedna holka popisovala svoje potíže s Blackstreet Boys, protože je má ráda, ale nepodporují křesťanské hodnoty, a odvolávala se na AJ McLeanovo tetování čísla 69. „Protože, však víte,“ říkala stále tišeji, „není to... dobré.“ Když mluvila, odvrátily jsme pohledy a čmáraly si větvičkami do hlíny.

Papuchalka jí skočila do řeči: „Ne, je to *velmi* dobré.“ Všechny najednou jsme zvedly hlavy. Zíraly jsme na naši vedoucí, rozumnou třicátnici, s otevřenými ústy. „...když jste vdané. Nechci, abyste si myslely, že jsou tyhle věci špatné. Můžou být dobré pro lidi, kteří jsou svoji.“ To byl nejprogresivnější pohled, který si pamatuju, že jsem od ní slyšela. Někdo špitnul, že tetování čísla 69 je vlastně symbol zvěrokruhu, rak. Papuchalka pak vysvětlila, že astrologie je hřích, ale já jsem přitom cítila zmatená a vytrestaná.

Měla jsem ráda svoje kolegyně CILŤačky, ale jak šel čas, necítila jsem takovou vazbu k nim ani k programu na kempu. Snažila jsem se zapadnout – dělala jsem úkoly, během roku jsem chodila na CILŤácké akce, vtipkovala jsem a pracovala a modlila se. Ale protože jsem byla příliš zaměstnaná náctiletá mileniálka, která chodila na přípravné kurzy k přijímačkám na vysokou školu, byla členkou středoškolské organizace National Honor Society a dramatického kroužku, tak jsem svoje CILŤácké úkoly ne vždycky dotáhla do konce. Jednou si mě Papuchalka a Lelka (jako lelek křiklavý) vzaly stranou, aby si se mnou vážně promluvily o mém odhodlání, a tak nějak jsem je ujistila, že odhodlaná skutečně jsem.

Když už jsem na to měla věk, jezdila jsem na kemp autem sama a parkovala svůj vybledlý červený Dodge Colt vedle aut vedoucích, zatímco většinu CILŤaček, i ty, které měly řidičák, nadále vozili na kemp rodiče. To, že jsem příjížděla sama, mi připadalo jako projev vzpoury, aniž bych věděla proti čemu.

Uznávám, že moje zkušenost je daleko od nenávisti, kterou mnozí lidé v souvislosti s náboženstvím zažili. Ale bylo pro mě demoralizující se neustále cítit mimo na místě, kde se očekávalo, že se budu cítit jako doma. Snažila jsem se dokázat, že jsem přesně jako ti lidé tam, dobrá křesťanka a dobrý člověk, zatímco jsem řešila hlavně to, kdo jsem.

Snažila jsem se sdílet svoje životní zážitky s kamarádkami z kempu a očekávala jsem to i naopak. Na CILŤácký víkendový výlet jsem přinesla středoškolskou ročenku, abych holkám ukázala fotky z her a zápasů a dlouhé věnování od hostujícího studenta ze Skotska, do kterého jsem se hrozně zabouchla. Ukazovala jsem tu knížku, jako bych se někomu jinému snažila popsat svůj sen, ale moje kamarádky to nikdy neoceníly tak, jak jsem chtěla. Když se rozpršelo, vlezla jsem do stanu a zjistila jsem, že jedna strana mojí cestovní tašky (ta kapsa, ve které jsem měla ročenku) se dotýkala cely a zmokla. Nic jiného se v té kapse ani tašce nezničilo. Rozevřela jsem ročenku a modlila se, aby moje oblíbené stránky zůstaly v pořádku, ale právě ta s věnováním se zmáčela nejvíc, jeho slova se vytratila do rozmazané šmouhy

modrého inkoustu. Ta shoda okolností, že jediné, co mi zmoklo, byla ročenka, a že se zničila jenom ta jedna stránka, se mi jevila taky jako dílo Boží. Jenom jsem nevěděla, co se z toho mám naučit.

O pár týdnů později jsem v den, kdy se ten kluk, který se mi líbil, vrátil do Skotska, jela na kemp sama autem naposled. Zapomněla jsem si vzít popis cesty, který mi poslaly vedoucí, a prohlížela jsem si vytištěný výstřížek z online map, podle kterého jsem se dostala blízko ke kempu, ale ne do něj. Ve staré rachotině, které moc nefungovala klimatizace, jsem se potila a hodiny se motala po polních cestách a vzlykala kvůli tomu, že odjel kluk, kterého jsem chtěla před svatbou políbit, že jsem přišla o kamarádství v letních nocích na předměstí, že jsem to všechno ztratila v tomhle pruděrním světě, kde nikdo neznal jeho, a už ani mě.

Tu noc, po tom, co jsem se zklidnila, jsme s CILŤačkami plánovaly a pořádaly „písničkový festival“ pro ty, které na kemp přijely poprvé. Když jsme spolu stály před jídelnou, cítila jsem, jak se ve mně upevňuje tichá víra, když zněla chvála: „Jedinou tužbou mého srdce je být svatá, být pro Tebe, Pane.“ Milovala jsem Boha a milovala jsem ty holky. Chtěla jsem být dobrou křesťankou a chtěla jsem být součástí té skupiny. Slyšela jsem zpěv kamarádek okolo sebe a zase jsem měla pocit sounáležitosti. Rybačka (jako rybák australský) a ostatní CILŤačky vedle mě zpívaly se zavřenýma očima a zdviženýma rukama a předpokládám, že prožívaly stejné silné emoce. Zkusila jsem to, zvedla jsem ruce ke stropu, ale když jsem tam tak stála, pocítila jsem se takhle před lidmi nesvá a moje rozjímavé rozpoložení vyprchalo. Nechaly se tak strhnout pocity, že to dělaly přirozeně? Přesně jako tehdy, když jsem se s Mig-Mig modlila za spasení, nebyla jsem si jistá, co se očekává, že budu cítit. Přiblíží mě ten postoj Bohu, nebo znamená, že už mu blízko jsem? Cítila jsem se, jako že podvádím – ukazovala jsem lidem okolo nějaké fyzické projevy víry, kterou tak moc nepocítuju. Jak můžu být příkladem zbožného života, když jsem ve skutečnosti příkladem rozpačitosti, nejistoty, zkoušení a selhání?

O pět dní později jsem se ráno v den absolutoria v prázdné jídelně sešla s Koli k výstupnímu rozhovoru. Představovala jsem si sebe za pár hodin, když bude místnost přeměněná spirálovitými papírovými stužkami a tlumeným světlem, jak budu stát na podiu a jak si budeme jedna od druhé zapalovat svíčku. „Katy,“ začala Koli a při tomto setkání mě neoslovila ptačí přezdívkou, „víš, že k tomu, abys tady byla vedoucí a odabsolvovala z CILTu, potřebuješ být křesťanka.“ Přikývla jsem. „No, tohle mě moc nepřesvědčuje.“

Dala přede mě papír. Bylo to moje Svědectví, příběh o tom, jak jsem uvěřila. Pojem svědectví jsem neznala, dokud jsem nedostala za úkol jej zapsat. Napsala jsem, že jsem se narodila do věřící rodiny a Bůh byl vždycky součástí mého života. Přes stůl v jídelně jsem Koli vysvětlovala, že jsem si jako katolička nikdy nemyslela, že se musím „stát“ křesťankou, že křesťankou jsem od křtu, ale i tak jsem poprosila o spasení. „Kromě toho jsem byla spasená tady na kempu,“ dodala jsem a pověděla příběh o tom, jak jsme se před pěti lety modlily s Mig-Mig – ten samý příběh, díky němuž se moje jméno objevilo napsané tlustým fixem na stěně, ten samý příběh, který byl na listu papíru před námi. Protože se kemp Kerít tolik zaměřoval na spasení, nemohla jsem uvěřit, že o takových věcech nevedl záznamy. Plán B, se kterým jsem přišla, když mi bylo dvanáct, nezabral, moje vysvětlení ale Koli uspokojilo dostatečně na to, aby mě ten večer nechala odabsolvovat.

CILĚácké absolutorium nebylo tak okouzující, jak jsem na něj vzpomínala. Přestože o mě vedoucí pronesly pěknou řeč (ze které si nic nepamatuju), přestože mě moje kamarádky objímaly, přestože jsem dostala přáníčka od účastnic kempu, přestože jsem měla modré tričko, necítila jsem se hezká nebo vynikající nebo moudrá. Ten den nebylo od rozdílů, které jsem posledních deset let neřešila, úniku. Možná jsem si měla dříve víc všimnout varovných signálů, že mi na kempu není úplně příjemně a že tam se mnou nejsou úplně spokojeni. Pořád jsem si myslela, že jsem se asimilovala, že jsem se předvedla jako ucházející (ne-li perfektní) křesťanka. Začala jsem být zapálenější než většina katolíků, učila jsem se nazpaměť Písmo a zřekla jsem se zdrávasů jakožto osobních modliteb, ale teď jsem si uvědomila, že pro tyto křesťanské kempy nebudu nikdy dostatečně věřící.

DARU, která absolvovala předchozí léto a už byla vedoucí, mi napsala přáníčko, v němž na mě naléhala, abych nebyla „mizející CILĚáčka“ – taková, která si sice udělala kurz, ale v dalších letech už se nevrátila. I když jsem ji objímala, přesně jsem věděla, že taková budu, a za to jsem taky cítila vinu. Následující týden jsem jí asistovala jako vedoucí juniorka. Byla jsem ráda, že mě nevyhodily z hnízda, a tomu, abych byla vedoucí, jsem se vyhýbala, jak jen to šlo, takže jsem se na vedoucí tři roky připravovala.

„Sunny, pomodlíš se s námi?“ Týden po absolutoriu jsem byla se všemi ostatními u závěrečného táboráku, a když Koli děvčatům řekla, aby si našly vedoucí, pokud chtějí být spaseny, doufala jsem, že v té indigově modré noci budu tak nějak neviditelná. Stále mě překvapuje, že ty holky přišly za *mnou*, a říkám si, jestli už ostatní vedoucí byly zabrané. V tu

chvíli jsem byla jedna z nich, taky jsem hledala útěchu, odpovědi, kontakt. Jak jsme tak vedle sebe seděly na trávě, světlo táboráku za námi, moje šeptaná modlitba vlastními slovy se zdála být dostačující. Ty holky zvedly hlavy, plakaly, ale s útěchou, což bylo dost možná to nejlepší, o co lze v modlitbě prosit. Teď jsem hrdá na svoje mladší já, že jim pomohlo, i když jsem se necítila příjemně. V tu chvíli jsem byla vděčná, že jsem to neposrala.

Další den jsem si naložila věci do svého malého červeného auta a nikdy se už nevrátila.

Určité věci, které člověk získá v dospívání, mu zůstanou – výška, jizva po akné, zakoukanost, která vydrží ještě dlouho poté, co se naposled na chodbě střetly vaše pohledy. Osmnáct let po posledním létě na kempu žiju jako liberální spisovatelka v Brooklynu, trávím Vánoce ve farnosti rodičů a o Velikonocích místo toho, abych šla na mši, piju víno. Přesto ze sebe nejsem schopná setřást, co jsem se naučila na kempu – spolupráci, modlitbu vlastními slovy, nacházení Boha v přírodě nebo zábavu, kterou jsem si tam užila. Když venčím psa v parku, vůně vlhké trávy mě přenesou zpátky do brzkého rána, kdy jsme vyvěšovaly vlajku. Na kempu jsem začala ženy vnímat jako vůdčí osobnosti a naučila jsem se být jednou z nich.

Před pár lety jsem byla na pracovní konferenci, kde jsem poznala jednu paní s pískově blondatými vlasy a přívětivou tváří. Chvíli jsme na sebe mhouřily oči a listovaly složkami v mysli. Mrkla jsem na její jmenovku, ale nepomohlo mi to. „Sunny?“ zeptala se mě nakonec. *Šarlata?* Ukázalo se, že ze Šarlaty se stala knihovnice, zatímco já jsem pracovala v nakladatelství. Povídaly jsme si pod zářivkami v kongresovém centru ve společenských kalhotách a blůžkách místo kraťasů a tenisek. Vyptávala jsem se jí na její mladší sestru, která byla CILĚačka se mnou, a pak jsme se jedna druhé ptaly na ostatní kamarádky: Slýchááš o Lauren? O Trupiálce (jako trupiál)? O Sarah? O Sněhulce (jako sněhule severní)? Povídala mi, jaké má která děti, jakou práci, která se přestěhovala, a používala při tom zároveň jejich křestní a ptáččí jména – existovaly pro ni ve skutečném světě i na kempu. Já se kamarádila s některými CILĚačkami i po tom, co jsme vyrostly (s DARU a s Rybačkou, které jsem byla na svatbě), ale od té doby jsme se nějak nekontaktovaly. „Ne,“ řekla jsem Šarlatě, „neslýchám o nich. I když je občas zahlídnu na Facebooku.“

Roky jsem váhala, jestli na sociálních sítích něco sdílet, ze strachu, že by lidé z kempu odsuzovali moje komentáře k politice a fotky v hospodách. Některé z nich psaly o tom, jak se očkovací látky vyrábějí z buněk potracených dětí, jiné sdílely antiliberální memy. Na druhou stranu některé z nich pijí víno, poslouchají Davida Bowieho a vyjadřují solidaritu s hnutím

Black Lives Matter. Příležitostně napíšu něco o kempu, ale obvykle mě neoznačí, kvůli čemu se cítím opomíjená, ale zároveň jsem za to ráda. Co pár měsíců ve vyhledávači hledám Mig-Mig, představuju si, že tvoří feministické umění a má ve víře stejné pochybnosti jako já, ale nikdy se mi ji nepodařilo najít.

Pořád cítím závazek k lidem, které jsem na kempu poznala, protože se cítím zodpovědná za osobu, kterou jsem na kempu byla. Přes všechny nedostatky byl kemp mou součástí a v určitých ohledech stále je. Jestli mě ti lidé odmítnou a já kvůli tomu odmítnu kemp (přestože k tomu tehdy oboustranně došlo), bude to jako ztratit část své historie. Jako by ta léta, která formovala, kdo jsem a jak vidím svět, byla nějak popíraná. Jak můžu zapomenout na místo, které budovalo moji osobnost, aniž bych zapřela, kým jsem tehdy byla a kým jsem se stala?

Lidé na kempu nebyli jediní evangelikální křesťané, které jsem poznala jako dítě nebo jako dospělá, ale měli na mě největší vliv. Jak už to v mládí bývá, na kempu jsem se naučila jenom chvály a jak rozdělovat oheň, ale i o světě okolo sebe. Naučila jsem se, jak náboženství dokáže být předsudečné (nutno dodat, že katolictví je od té doby v tomto ohledu ještě dvakrát horší) a jak může samo sobě odporovat. Viděla jsem, jak dělá lidi štědrými a otevřenými. Viděla jsem, jak důležité může být věřit v nějakou vyšší sílu a dovolit si niterně cítit a jak je nádherné sdílet něco nesmírně osobního s další lidskou bytostí. Je to drahocenná znalost, teď snad ještě cennější než tehdy.

Roky jsem evangelikální křesťany hájila. Plísnila jsem kamarády, když jim megakostely naháněly hrůzu a když si dělali legraci z dětí, které rodiče učili doma, takže žily izolované od společnosti. Evangelikální a já jsme byli odlišní, ale spojení, dvoje stopy v písku. Poznala jsem to nejlepší v holkách a ženských, které se vzdaly části léta, aby nám pomohly opékat marshmelouny a následovat Krista. Znáám takové, jsou laskavé a je s nimi zábava, i když s nimi nesouhlasím.

Ale v roce 2019 je o moc těžší uznat dobro v jejich institucích a lidech, kteří je slepě podporují. Mám na mysli Kim Davisovou, státní úřednici z Kentucky, která nelegálně zamítla povolení k homosexuálním sňatkům kvůli tomu, že se rozhodnutí Nejvyššího soudu neslučovalo s jejím náboženským přesvědčením. Mám na mysli křesťany vlastněný obchod pro kutily Hobby Lobby, který svým zaměstnancům odmítá vyplácet z pojištění antikoncepci, ale platí vasektomie a viagru. Mám na mysli Roye Moora, kandidáta do senátu v Alabamě, který čelí obvinění ze sexuálního napadání náctiletých, a lidí, kteří jej

podporovali, protože sdílí stejné náboženské přesvědčení. A mám na mysli svoje kamarádky, které mám pořád hluboce, nostalgicky ráda a které pro mě byly jeden týden v roce jako sestry. Všímám si rostoucího počtu příběhů křesťanek, které jsou proti homofobnímu patriarchálnímu učení církvi a Trumpově vládě. Doufám, že na tom tak jsou moje kamarádky z kempu, ale necítím se být jim dost blízko, abych se o tom ujistila.

Přeju si, abych se uměla vzdát své lásky ke kempu, ale stejně jako jsem na rozdíl mezi námi nedbala předtím, nemůžu ani v dospělosti. Až teď se dostávám do období, kdy mi dochází, že křesťanství, kterému jsem se tam naučila, mě zřejmě nereprezentuje. Teď možná potřebuju udělat to, co jsem jako náctiletá neudělala – nechat kemp být. Dokážu rozvíjet svoje vlastní chápání Boha a On snad bude pořád existovat v písničkách a horách.

3. Překladatelská analýza originálu

V této části provádím překladatelskou analýzu výchozího textu. Ta vychází z modelu, který popsala Christiane Nordová ve své publikaci *Text Analysis in Translation* (1991), a je doplněn Jakobsonovými funkcemi textu (1995). Svá tvrzení podkládám příklady z textu a používám při tom zkratky „O“ a „P“, které znamenají „originál“ a „překlad“.

3.1. Vnětextové faktory

3.1.1. Autor a vysílatel

Nordová rozlišuje roli autora a vysílatele textu a také uvádí, že obě role mnohdy zastává jedna a tatáž osoba, zvláště pokud jde o texty literární a publicistické. (Nordová 1991: 42) I v případě výchozího textu, kterým se zabývám, je autorem a zároveň vysílatelem textu ta samá osoba. Jde o americkou spisovatelku a publicistku Katy Hershbergerovou. K tématům jejího dlouhodobého zájmu patří literatura, hudba a ženská témata. Na newyorské univerzitě vystudovala *The New School* magisterský obor literatura faktu. V současnosti působí jako šéfredaktorka rubriky Young Adult v internetovém časopise *School Library Journal*, přispívá ale i do jiných internetových médií jako například *Catapult*, *Electric Literature*, *Longreads*, *Slate*, *TinHouse.com* nebo *The Washington Post*.¹

3.1.2. Médium

Překládaný text byl publikován v americkém internetovém časopise *Longreads*, který se zaměřuje na sdělování životních příběhů. Vycházejí v něm investigativní reportáže, rozhovory, podcasty, úryvky z knih, kritiky a eseje (zde se jedná o útvar „essay“ v kontextu anglosaského, nikoli českého prostředí). Příspěvky bývají o současném dění, umění a kultuře, kriminalistice, vědě ve vztahu ke společnosti, ženských tématech a sportu. Obvykle bývají dlouhé 3 000 – 6 000 slov. Do *Longreads* přispívá mnoho různých autorů, kteří jsou většinou novináři nebo spisovatelé. Časopis začal vycházet v roce 2009.²

3.1.3. Čas a místo

Text byl publikován 8. srpna roku 2019. Od vzniku textu neuplynula dlouhá doba, z čehož lze vyvozovat, že jazyk je současný. Aktualita se projevuje rovněž v obsahu textu – jsou v něm zmínky o současné společenské situaci ve Spojených státech (například o nyní již bývalém prezidentovi Trumpovi nebo hnutí Black Lives Matter).

¹ *Katy Hershberger* [online]. [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://kathyhershberger.com/>

² *Longreads* [online]. [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://longreads.com/>

Protože médiem je webová stránka, o místu publikování v pravém slova smyslu mluvit nelze. *Longreads* vzniká ve Spojených státech, ale přispěvatelé jsou z různých zemí světa. Vzhledem k tomu, že autorka daného textu žije trvale ve Spojených státech, za místo vzniku textu bych označila právě tuto zemi.

3.1.4. Motiv komunikace a záměr vysilatele

Motiv komunikace je napsat čtivý příběh, který by byl zajímavý pro širší veřejnost. Záměrem vysilatele je sdělit publiku své zkušenosti a snad také upozornit na to, jaké konflikty na osobní rovině vyvolává konfrontace katolictví s protestanstvím, jak rozpačitě se může cítit mladý člověk vyrůstající v křesťanském prostředí a jak se může v důsledku přílišného nátlaku křesťanské výchovy od víry odvrátit.

3.1.5. Funkce textu

Jak už jsem zmínila výše, k rozboru funkce výchozího textu použiju Jakobsonův model šesti základních jazykových funkcí (1995), který zahrnuje funkci referenční, emotivní, konativní, fatickou, metajazykovou a poetickou.

Text má v první řadě funkci referenční. Autorka čtenáři vypráví své prožitky, sděluje mu své myšlenky a zprostředkovává mu rozhovory, které se odehrály (*Road Runner continued*. “Have you accepted Jesus’s love and asked Him to walk with you through life?” “No?” *I shifted on her bed*. “Not really.” “Would you like to, right now?” O: 43).

Emotivní funkce je v textu velmi výrazná a důležitá. Odráží se v autorčině vyprávění svých osobních prožitků, pocitů (*I was frozen, then resigned to what was happening, and let go. I was mortified; as a rising sixth grader, I was much too old for accidents*. O: 41), názorů (*I realize now how “Christ in Every Aspect of Life” can be overwhelming, even oppressive, particularly for a young person*. O: 45) a zamyšlení (*Were they so overcome with feeling that they did it naturally? Just like when I prayed with Road Runner to be saved, I wasn’t sure what I was supposed to be feeling. Would this this pose bring me closer to God, or signal that I already was?* O: 49). Hlas autorky se projevuje na rovině osobních a přivlastňovacích zájmů (*One day early in the week, I stood from my seat after lunch and felt wetness. I looked down to find a red puddle on my yellow plastic chair. My first thought was that I’d sat in something, maybe Kool-Aid, but then it dawned on me that, no, my pad had leaked. I ran to the bathroom and saw a half-moon of blood ringing the backside of my shorts, spanning almost all the way across. It wasn’t my first period, but I was still figuring out my body and the details of flow. I’d felt ashamed of menstruation. Christianity suggested that women’s*

bodies were best hidden and I hated that in the common bathhouses at camp it was obvious that I'd been on my period, so I didn't change my pad often enough. I wondered how long it had been leaking, if dots of red had appeared during Bible Exploration or drama class. I'd only packed two pairs of shorts and resigned myself to wearing the other ones for the rest of the week. O: 45). Z promluv dospívajících děvčat je patrná rozpačitost či pochybování, což se projevuje například fragmentárností vět ("Because, you know, that's...not...good," she trailed off. O: 47) nebo tázacími větami ("What about Mary?" I asked as I shredded a blade of grass into strings. "I thought she was without sin too," a central Catholic belief. O: 44).

Součástí textu je i funkce poetická. Projevuje se například paralelními strukturami, které se objevují jednak v rámci kratších celků, například v jednom odstavci (*I think of Kim Davis, the Kentucky county clerk who illegally denied same sex marriage licenses on account of the Supreme Court marriage decision conflicting with her religious views. I think of Christian-owned craft store Hobby Lobby, which refuses to pay for insurance coverage of birth control but will cover vasectomies and Viagra. I think of Alabama Senate candidate Roy Moore, who was accused of sexually assaulting teenagers, and the people who supported him because they share the same beliefs. And I think about my friends, who I still feel a deep, nostalgic love for, who, for one week a year, felt like sisters.* O: 52-53), ale také v rámci celého textu ("Will you pray with us?" O: 39; "Sunny, will you pray with us?" O: 50). Paralelní struktury jsou prvkem koheze textu, rytmizují jej a čtenáři v něm usnadňují orientaci. Poetická funkce se projevuje také použitím krátkých vět, jejichž úkolem je zdůraznit položky ve výčtu (*There are some things acquired in adolescence that remain with you. Your height. An acne scar. A crush that exists long after you last met eyes in the hallway.* O: 51).

3.1.6. Adresát

Text je adresován americkému, případně jinému čtenáři ovládajícímu angličtinu. Primárním adresátem je osoba, kterou téma textu zajímá například proto, že se účastní letních křesťanských kempů; je věřící a chce se dozvědět, co autorku motivovalo k tomu, že na kempech přestala být zbožná; nebo naopak ten, kdo odmítá křesťanství nebo náboženství obecně a chce se utvrdit ve svém názoru, že křesťanství je nesmyslné nebo že křesťanská výchova člověku neprospívá.

V náhledu příspěvku na internetu je hned na začátku, vedle jména autora a data zveřejnění, uvedeno, jak je text dlouhý: „25 minutes (6,207 words)“.³ Z toho lze soudit, že vysílatel text adresuje čtenáři, který by si rád přečetl text o rozsahu povídky a čtení věnoval přibližně půl hodiny. Adresátem tedy není čtenář, který hledá něco krátkého k přečtení. Přestože tato argumentace může působit absurdně, myslím, že je na danou skutečnost třeba upozornit, protože současní čtenáři textů publikovaných na internetu dávají přednost rychlé konzumaci. Zamýšleným adresátem je tedy osoba, kterou čtení baví, případně se také zajímá o tento typ publicistiky.

K sekundárním adresátům patří osoba, která se k textu dostane náhodou při pročitání jiných příspěvků v časopise *Longreads*, ale i osoby, které si text přečtou v rámci této bakalářské práce.

3.2. Vnitrotextové faktory

3.2.1. Téma a obsah

Tématem a obsahem celého textu je dospívání a vztah k víře Katy Hershbergerové, jak je uvedeno hned v perexu: *Katy Hershberger recalls the way her decade at Christian summer camp both shaped and condemned her views of faith and girlhood* (O: 39). Text se zabývá především dospíváním a chápáním světa, v němž zastává důležitou roli náboženství.

Autorka vypráví o tom, jak jako mladší prožívala křesťanské letní kempy, jak postupně dospívala a jak se katolické postoje, ve kterých byla doma vychovávaná, dostávaly do konfliktu s těmi protestantskými, se kterými přicházela do kontaktu o prázdninách na kempech. Píše o tom, jak si rozuměla nebo nerozuměla s vrstevníky, jak se jako katolička cítila mezi protestanty nepatřičně, jak byla z odlišných náboženských postojů zmatená a jak hledala svoji osobnost. V příběhu se prolínají dvě hlavní časové roviny – rovina dětství a dospívání a rovina dospělosti. Na události, které autorka prožila v dětství a dospívání, nahlíží znovu jako dospělá a přezkoumává svoje tehdejší vnímání a reakce. V závěru popisuje svůj současný život, postoj k náboženství a vzpomínám na křesťanské kempy.

3.2.2. Presupozice

Od adresáta originálního textu se očekává obecné povědomí o křesťanství a rámcová znalost základních pojmů, které s ním souvisejí. Vzhledem k tomu, že ve Spojených státech je

³ HERSHBERGER, Katy. Losing My Religion at Christian Camp. *Longreads* [online]. 8. 8. 2019 [cit. 2020-03-31]. Dostupné z: <https://longreads.com/2019/08/08/losing-my-religion-at-christian-camp/>

náboženství důležitou součástí kultury, lze předpokládat, že o křesťanství má povědomí i čtenář, který křesťanem není. Dále se od adresáta očekává znalost amerických reálií, tedy to, že pochopí narážky na kulturu, umění a společenské dění.

Obecné povědomí o křesťanství se očekává rovněž od adresáta překladu. Ačkoli většina české populace není nábožensky založená, povědomí o křesťanství má, protože souvisí s českou kulturou a tradicemi. Vzhledem k pronikání americké kultury do českého prostředí, lze předpokládat, že český čtenář je do jisté míry obeznámen s americkými reáliemi. Znalost specifických reálií, jako jsou například značky nebo dokonce samotný kemp Kerít, se však neočekává. Mnoho filmových a literárních děl, o kterých se autorka v textu zmiňuje, jsou však Čechům známé, protože byla přeložena do češtiny.

3.2.3. Kompozice

Výstavba textu je typická pro publicistický článek: text se skládá z titulku, perexu a samotného článku členěného do spíše delších odstavců. Ty jsou dále rozděleny do několika tematických celků, které jsou od sebe odděleny symbolem ***. Toto dělení textu usnadňuje čtenáři orientaci v textu, protože v každém celku je vyprávění z jiného časového období a tato vyprávění na sebe nenasazují vždy chronologicky. V textu se dále objevují citace charakteristické pro publicistický styl, perexy, které jsou od zbytku textu odlišeny specifickým formátováním písma. Vzhledem k hypotetickému zadání, tedy publikování v knižní antologii, jsem se rozhodla je do češtiny nepřevést (viz 4. Překladatelské zadání).

3.2.4. Neverbální a suprasegmentální prvky

Neverbálním prvkem textu je obrázek umístěný pod perexem. Je na něm v pozadí zobrazena obloha a v popředí opečený marshmallow s kouskem čokolády mezi sušenkami, tedy symbolem amerických letních táborů. Tento obrázek je určitým způsobem aktualizován – sladkost je ve tvaru andělíčka a je rozlomena na půl jakožto vyjádření deziluze v duchovním a sociálním životě. Je to obrázek, který velmi vhodně ilustruje nadpis (*Losing My Religion at Christian Camps* O: 39) a potažmo celý text. V textu se mj. o opékání marshmallow autorka také zmiňuje (*I saw the best of these girls and women, who gave up part of their summer to help us roast marshmallows and follow Christ.* O: 52)

Jako suprasegmentální prvek je v textu použita kurzíva. Pomocí kurzívy se přesouvá větný důraz na zvýrazněné slovo (*No, it's very good.* O: 47), dále jsou jí označeny názvy filmových, hudebních a literárních děl (*Many of them listened exclusively to religious music and*

discussed Veggie Tales, a cartoon that tells Bible stories with anthropomorphic vegetables. O: 45).

3.2.5. Lexikum

Autorka má jakožto novinářka širokou slovní zásobu. V textu používá mnohá neobyčejná slovní spojení (např. “*disappearing CILTie*”, “*sheltered*” *homeschoolers, sorting through mental files*). V textu se mnohdy objevují kompozita (např. *week-long, craft-making, lake-swimming, half-asleep, dirt-road*) a velmi zřídka, konkrétně jen dvakrát, vulgarismy (*say “goddamn”, I didn’t fuck it up*).

Vzhledem k tématu textu není překvapující, že se v něm objevuje slovní zásoba, která se váže ke křesťanství (např. *CCD classes, nondenominational, Holy Days of Obligation, Testimony, Eucharistic minister*) a komunitám křesťanské mládeže (např. *CILT Graduation, CILT Initiation, Bible Exploration, Eagle Scout*). Specifickou záležitostí jsou dále ptačí přezdívky, kterým se dále věnuji v kapitole 6.3. Vlastní jména.

V daném textu se dále nezřídka vyskytují značky výrobků (např. *Cocoa Puffs, Doc Martens, Magic Marker*).

3.2.6. Intertextualita

Autorka v textu několikrát zmiňuje americká a britská díla: filmy (především animované), populární hudbu a literaturu. Filmy souvisejí s ptačími přezdívkami děvčat (*The Duck Tales, The Lion King, The Road Runner Show*), nebo jejich kulturními zájmy (*Left Behind, The Princess Bride The Simpsons, Veggie Tales*) – a stejně tak i knihy (*Harry Potter, Left Behind*). Populární hudba (*Always Be My Baby, Purify My Hearth, Summer Girls*) se váže k prožívání letních prázdnin a křesťanských kempů.

V tomto textu je také mnoho odkazů na Bibli. V západní kultuře, zvláště pak v americké, se vyskytují běžně. Vzhledem k tomu, že jedním z témat tohoto textu je křesťanství, jsou tyto odkazy důležité. Autorka odkazuje na Bibli, když objasňuje, proč má každá vedoucí přezdívku (*Each staff member was known by a bird name, in honor of the ravens who fed Elijah in the Bible.* O: 40), dále se o ní zmiňuje v souvislosti s biblickými skupinkami, tedy kroužkem studia Písma na kempech (*During a CILT Bible study, we discussed how to react, as Christians, to the temptations of entertainment.* O: 47), odlišnosti katolictví a protestanství (*I learned more about scripture than what my CCD classes taught at home, but my Catholic Bible had more books in it than the other campers’ and they seemed to think that these*

additions were ancillary, fake. O: 43), což zahrnuje i citování biblických veršů v každodenním životě, které je pro protestanty typické (*These things held great importance for me, but I was totally unfamiliar with **the scriptures** recited by kids at camp.* O: 43).

3.2.7. Syntax

V daném textu převládají ne příliš dlouhá souvětí. Objevují se v něm ale rovněž věty jednoduché (*Our heads shot up in unison.* O: 47) a delší souvětí (*In addition to required homework and meetings throughout the year, we now spent an additional week at camp and were tasked with teaching activities and leading nightly devotionals at cabins, all while taking our own CILT-specific classes on education, leadership, and childhood development, and completing projects in order to graduate to the next level.* O: 46). Velmi krátké věty zdůrazňují výčty (*Instead of Bible stories, Catholics focus on symbols and events. **Saints. The Rosary. Confession. Holy Days of Obligation.*** O: 43).

Text kondenzují polovětné vazby, v tomto případě především participiální (označeny modře) a infinitivy (označeny fialově): *It was a difficult two weeks to be a teenager, hormones raging. If there were any males around, perhaps on the kitchen staff or a camper's brother at drop-off, we were directed **to think of them** as trees. You wouldn't hug or kiss a tree. You wouldn't even speak to a tree. Camp was sexless, and some fellow CILTs explained that they didn't date, they courted, **entering chaste relationships** under the guidance of parents, **to determine** if it was God's will for them **to marry each other.** (O: 47) Avšak vzhledem k tomu, že pro angličtinu je typická tendence kondenzovat hodně, tento text není velmi kondenzovaný, což souvisí se stylistickým útvarem textu – jde o rozvláčné vyprávění.*

Protože se tedy jedná o vyprávění, v textu se objevuje také přímá řeč. Repliky bývají spíše kratší, souvětí je součástí repliky zřídka. Svou délkou a mnohdy také fragmentárností připomínají autentické promluvy (*“Um, yeah. Do you — ” my voice cracked, “ — want to be saved?”* O: 39).

Jak už jsem uvedla v kapitole 3.1.5 Funkce textu, v textu jsou hojné paralelní struktury. Ty jsou mnohdy složeny ze třech prvků, které se opakují (*I didn't feel pretty or accomplished or wise, **despite the nice speech** the counselors gave about me (about which I remember nothing), **despite the hugs** from my friends, **despite the cards** from campers, despite the blue shirt.* O: 50).

Ve větách se velmi často vyskytuje spojka „and“ (*Camp was a microcosm **and** I spent almost all of my time with my fellow “CILTies,” bunking together, taking classes, doing homework, **and** teaching. We sang **and** prayed **and** cried **and** worked together. They saw me at my best, laughing **and** devout, **and** my worst, stressed, homesick, dirty.* O: 47)

Téměř na každé straně originálního textu je jedna věta, ve které je parenthese ohraničená čárkami (*Almost everyone had left the dining hall when I exited the bathroom and walked back to my cabin with a notebook — **thank God I'd brought a notebook** — behind me.* O: 45) nebo závorkami (*I hoped it would signify that I was slightly punkish (**I wasn't, but desperately wanted to be**), and I wondered if camp people would think it was too crazy.* O: 44).

4. Překladatelské zadání

Jako fiktivní cílové médium jsem si zvolila tištěnou antologii příběhů z časopisu *Longreads*, která by se podobala antologii *The Best of Reader's Digest* nebo edici *The Best American Series*. K tomuto řešení mě motivoval i fakt, že některé texty z časopisu *Longreads* v edici *The Best American Series* vyšly. Pokud by taková antologie měla vyjít v českém prostředí, mohlo by ji publikovat například nakladatelství Tarsago (bývalé nakladatelství Reader's Digest Výběr), v němž antologie amerických textů vycházejí.

Překlad by hypoteticky bylo možné také publikovat online. Text mohl být uveden například v rubrice Dlouhé čtení internetového časopisu *Voxpot*, který se specializuje na reportáže týkající se politiky, společnosti a kultury, především v zahraničí. Příspěvky v tomto časopise jsou nejčastěji původními texty českých autorů, ale objevují se v něm také překlady.

5. Překladatelská metoda

Překladatelská metoda pro převod tohoto textu vychází z výše uvedené překladatelské analýzy a fiktivního zadání. Při překladu jsem usilovala o vytvoření funkčně ekvivalentního textu, ve kterém jsou zachovány sémantické i stylistické hodnoty výchozího textu, ale zároveň zní přirozeně a je přístupný a srozumitelný českému čtenáři.

6. Hlavní překladatelské problémy

Při popisu aplikovaných překladatelských postupů vycházím z Dagmar Knittlové (1995) a Jiřího Levého (2012).

Mezi hlavní překladatelské problémy patří převod reálií, které souvisejí s křesťanskými komunitami mládeže a náboženstvím. Překladatelské problémy na lexikální úrovni zahrnují především ptačí přezdívky děvčat, pojmenování související s náboženstvím a americké reálie jako například značky výrobků. Při převodu daného textu často nestačí pouze hledat ekvivalenty, ale je třeba nacházet také kreativní řešení a mnohdy také vytvářet neologismy.

6.1. Reálie v křesťanských komunitách mládeže

V jednom z prvních kroků jsem se musela vypořádat s převodem slova „camp“. Přeložila jsem ho jako „kemp“, nikoli „tábor“. V naší zemi se běžně sice pořádají křesťanské tábory, ale od amerických kempů, o kterých je v textu řeč, se v mnohém liší. Vyzorovala jsem, že tábor je pobyt především pro mladší děti, nutně se k němu váží polní podmínky, nocování pod stanem nebo v malých chatkách, kdežto kemp je spíše pro mládež, je sice také v přírodě, ale je civilizovanější a mnohdy se specifickým zaměřením (například tanec, sport nebo výuka cizího jazyka).

CILT označuje výcvikový program pro začínající vedoucí na kempech Kerít a osoby, které jsou v něm zapojeny. Jak už je uvedeno ve výchozím textu, jde o zkratku slov „Camper in Leadership Training“. CILT je jedno z klíčových slov textu. Na základě analýzy textu pomocí aplikace ČNK KWords jde 5. nejčastější klíčové slovo a CILTs a CILTies jsou 6. a 7. nejčastější klíčová slova (porovnáváno s referenčním korpusem syn2015 a z vyhledávání byla vyřazena zájmena, předložky, spojky, čísla). V českém prostředí ale tento program ani kemp Kerít nemáme. Pojmenování účastnic tohoto programu (v originále „CILTs“ nebo „CILTies“) jsem převedla jako „CILŤačky“. Se zkratkou CILT jsem pracovala jako se substantivem v maskulinu, které je třeba přechýlit. Ke slovu „CILT“ jsem vždycky vytvářela femininum, protože jde o program určený pouze pro dívky. Jeho obdoba pro chlapce se jmenuje BUILT, tedy „Boys Under Intense Leadership Training“.⁴

Programy na kempu zaměřené na vzdělávání jsem převedla jako „skupinky“, protože jsem se s tímto označením setkala na obdobném kempu v českém prostředí: *I wondered how long it*

⁴ Leadership Development at Cherith. *MN Christian Summer Camp* [online]. [cit. 2020-11-29]. Dostupné z: <http://camp-cherith.com/index.php/camper-leadership/>

had been leaking, if dots of red had appeared during Bible Exploration or drama class. (O: 45) / *Přemýšlela jsem, jak dlouho už mi asi vložka protéká, jestli jsem neměla na zadku rudé skvrny už na biblické nebo divadelní skupince.* (P: 9)

Americký titul „Orlí skaut“ se v českém prostředí nevyskytuje, ale používá se jeho česká obdoba „Lví skaut“.⁵ V překladu jsem zachovala výraz „Orlí skaut“, protože text odkazuje na americké, nikoli české prostředí.

Přestože „marshmallow“ se i v češtině píše s původním pravopisem, v překladu jsem vzhledem k poměrně neformálnímu stylu zvolila „maršmelouny“. Vzhledem ke kontextu, k tomu, že jde o subjektivní text, jsem použila slovo, které působí přirozeně a české děti ho běžně používají.

6.2. Křesťanství

Ve výchozím textu autorka zmiňuje ptáky, kteří zajišťovali potravu Eliášovi (*Each staff member was known by a bird name, in honor of the ravens who fed Elijah in the Bible.* O: 40). Při řešení odkazů na Bibli jsem nevycházela z původního anglického textu, ale z českých překladů Bible. Přestože přímým ekvivalentem k „ravens“ jsou „krkavci“, v obou v současnosti nejrozšířenějších českých překladech Bible (tedy v Českém ekumenickém překladu a Překladu 21. století), se objevují „havrani“: *I stalo se k němu slovo Hospodinovo: „Jdi odtud a obrať se na východ a skryj se u potoka Kerítu proti Jordánu. Z potoka budeš pít a přikázal jsem havranům, aby tě tam opatrovali potravou.“ Šel tedy a učinil, jak řekl Hospodin. Usadil se u potoka Kerítu proti Jordánu. A havrani mu přinášeli chléb i maso ráno a chléb i maso večer a z potoka pil.* (1Kr 17, 2-6, Český ekumenický překlad) / *Potom [Eliáš] dostal slovo Hospodinovo: „Odejdi odsud, obrať se na východ a skryj se u potoka Kerít na protější straně Jordánu. Z toho potoka budeš pít a havranům jsem přikázal, aby tě tam živili.“ Odešel tedy a zachoval se podle Hospodinova slova: šel a usadil se u potoka Kerít na protější straně Jordánu. Havrani mu ráno i večer nosili chléb a maso a z potoka pil.* (1Kr 17, 2-6, Překlad 21. století)

Ve stejné kapitole *První knihy královské* jsem našla i český ekvivalent pro název kempu, který odkazuje na potok, u nějž Eliáš pobýval a z něhož pil, když jej krmili havrani. „Camp Cherith” jsem tedy převedla jako “kemp Kerít”.

⁵ Český skauting. 18. středisko *Quercus* [online]. [cit. 2020-11-29]. Dostupné z: <https://dakotaseverka.cz/cesky-skauting/>

„Worships“ jsem přeložila jako „chvály“. Tímto slovem se označují moderní křesťanské písně, často se hrají s kytarou a připomínají běžnou populární hudbu (*pop-inspired worship songs*). „Chvalozpěv“ nepovažuji za vhodné řešení, protože takto se označují spíše klasické písně, například žalmy.

S pojmem „megakostel“ se v českém prostředí téměř nesetkáme jindy, než v souvislosti s náboženstvím ve Spojených státech. Megakostely jsou ohromné budovy, které pojmu až desítky tisíc věřících najednou. Jsou působišti evangelikálních církví a bohoslužby v nich mnohdy připomínají show založenou na davové psychóze.⁶ Předpokládám, že od českého čtenáře znalost této realie nelze očekávat, avšak podle předpony mega- je mu patrně jasné, že se jedná o jakási masová shromáždění.

Zkratka CCD znamená „The Confraternity of Christian Doctrine“ a odkazuje na školní výuku římskokatolického náboženství.⁷ V našem prostředí takový předmět nazýváme jen „náboženství“ (hovorově „nábožko“). Proto jsem se rozhodla pro toto překladatelské řešení: *I learned more about scripture than what my CCD classes taught at home, (...)*. (O: 43) / *O Písmu jsem se naučila víc, než co jsme se učili v náboženství, (...)*. (P: 7)

Když autorka ve svém vyprávění zmiňuje, že byla mileniálka (*But being an over-committed millennial teenager with AP classes, National Honor Society, and drama club, I didn't always complete my CILT coursework*. O: 48), neznamená to, že se hlásila ke křesťanskému milenialismu, který vyznává, že lidstvo v dohledné době čeká dějinný zlom, po němž bude následovat dlouhotrvající pozemská blaženost.⁸ „Millennial“ zde odkazuje ke generaci osob narozených v 90. letech 20. století. Domnívám se, že textu vyplývá, že autorka vyrůstala v 90. letech, mj. také protože zmiňuje populární kulturu té doby, avšak vzhledem k tomu, že se text zabývá vírou, považuju za vhodné toto zmínit.

6.3. Vlastní jména

Autorčino příjmení jsem se rozhodla přechýlit, protože s koncovkou -ová v češtině zní přirozeněji. Domnívám se, že přechýlení je vhodné také vzhledem k tomu, že zdůrazňuje ženskost, což je žádoucí, protože jedním z motivů textu jsou ženy a dívky.

⁶ BEŠČECOVÁ, Kateřina. Typicky americké megakostely. *Katolický týdeník* [online]. 14. 6. 2006 [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://www.katyd.cz/clanky/typicky-americke-megakostely.html>

⁷ What Are Catechism Classes? *Catechism Class* [online]. [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: https://www.catechismclass.com/what_are_ccd_classes.php

⁸ VOJTEK, Zdeněk. Co čeká lidstvo. *Brána: časopis Církve bratrské* [online]. 25. 3. 2020 [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: <https://brana.cb.cz/?%2Fclanek%3Fid=331&nazev=co-ek-lidstvoNauky>

Děvčata si vybírají jména ptáků jakožto biologických druhů, nebo jména ptačích postaviček z amerických animovaných filmů. Pokud jde o animované postavičky, můžou si zvolit jméno nehledě na to, jestli jde o samici nebo samce. Při hledání řešení těchto jmen jsem většinou vycházela z již publikovaných překladů daných děl do češtiny a jména jsem dále nijak neupravovala (*Huey and Dewey / Kulík a Dulík*).

Český ekvivalent druhu ptáka lze sice snadno dohledat v odborné encyklopedii, problém však nastává, když je jeho název v maskulinu. Protože jde o přezdívky děvčat, z maskulinních názvů ptáků jsem vytvořila femininní tvary (whippoorwill : lelek křiklavý => Whippoorwill / **Lelka**). Přestože jsou tyto femininní tvary neologismy, jejich použití vzhledem ke kontextu nepovažuji za nevhodné. Kontextem v tomto případě myslím neformální oslovení děvčat v přátelském kolektivu.

Aby bylo srozumitelné, na jaké druhy ptáků tyto přezdívky odkazují, odborný název ptáků jsem uvedla v závorce: *Do you hear from Lauren? Oriole? Sarah? Snow Bunting?* (O: 51) / *Slycháváš o Lauren? O Trupíálce (jako trupíál)? O Sarah? O Sněhulce (jako sněhule severní)?* (P: 15) Tyto vysvětlivky jsem uvedla také proto, aby český čtenář snadno identifikoval název druhu, ze kterého přezdívka vychází. Ne všechny zmiňované ptačí druhy totiž žijí v naší zemi či v Evropě, například tangara šarlatová nebo trupíál žijí pouze na amerických kontinentech.⁹ S vysvětlivkami takto koneckonců pracovala i autorka: *The first night at dinner I looked around to see women of all ages — it was an all-girls camp, staff included — and was introduced to the camp director, Hummer (short for Hummingbird).* (O: 40) / *První den u večere jsem si prohlížela všechny ty ženy a dívky (bylo to jenom pro holky, což se týkalo i vedoucích) a představili mě vedoucí kempu, Koli (to je zkráceně Kolibříčka).* (P: 4)

Specifickým překladatelským problémem je převod jména Road Runner, což je jednak jméno postavičky z disneyovského animovaného seriálu a zároveň přírodopisný název druhu, kterým ona postavička skutečně je. Přímý ekvivalent k „road runner“ je „kukačka kohoutí“, ale v tomto kontextu se jako vhodné řešení nejeví, protože je třeba najít jméno vystihující charakter postavy. V českých médiích se Road Runner objevuje jako Pták Uličník,¹⁰ ale ani

⁹ Bullock's Oriole. *eBird* [online]. [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: <https://ebird.org/species/bulori>
Piranga olivacea (Scarlet Tanager). In: *The IUCN Red List of Threatened Species* [online]. [cit. 2021-5-6]. ISSN 2307-8235. Dostupné z: <https://www.iucnredlist.org/species/22722466/94767758>

¹⁰ Králík Bugs a pták Uličník. *Česká televize* [online]. [cit. 2020-11-27]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/11603951905-kralik-bugs-a-ptak-ulicnik/21738460434/>

toto jméno nepovažuji za vhodné řešení, protože hledám dívčí jméno. „Road Runner“ jsem nakonec převedla jako „Mig-Mig“. Jde o onomatopoicky motivované jméno, které je pro danou postavičku charakteristické. V tomto řešení je zachována patřičná neformálnost a sém citové náklonnosti.

6.4. Názvy kulturních děl

Při hledání českých protějšků k názvům filmových a literárních děl jsem si nejprve dohledala, jestli už u nás bylo dané dílo přeloženo a publikováno, abych použila již zavedený název. Díla, které autorka v textu zmiňuje, byla do češtiny přeložena, což český čtenář ocení, protože je s nimi buď obeznámen, případně si snadno může dohledat jejich překlady do češtiny. Mnohá ze zmiňovaných děl jsou dobře známá i v českém prostředí, například *Harry Potter*, *Simpsonovi* nebo *Lví král*. Názvy děl jsem pro přehlednost ponechala zvýrazněné kurzívou.

7. Typologie překladatelských posunů

V této kapitole na základě ukázek uvedu příklady překladatelských posunů podle dělení Dagmar Knittlové (1995) a Jiřího Levého (2012). K překladatelským posunům nutně dochází kvůli odlišnosti výchozího a cílového jazyka a kultury.

7.1. Generalizace

Ke generalizaci jsem se uchýlila při převodu specifických amerických reálií, které českému adresátovi nejsou známé a jejich zachování by nebylo podstatné. Jde například o značky výrobků: *I looked down to find a **red puddle** on my yellow plastic chair. My first thought was that I'd sat in something, maybe **Kool-Aid**, but then it dawned on me that, no, my pad had leaked.* (O: 44) / *Na žluté plastové židli pod sebou jsem uviděla **červenou loužičku**. Nejdřív mě napadlo, že jsem si do něčeho sedla, třeba do **rozlité limonády**, ale pak mi došlo, že mi, ach jo, protekla vložka.* (P: 8)

Kool-Aid je instantní limonáda,¹¹ jejímž ekvivalentem by v českém prostředí byl Vitacit nebo Šuměnka. V tomto kontextu však nezáleží na značce ani na tom, že jde o instantní nápoj, ale na barvě. Z tohoto důvodu jsem převedla hyperonymem.

¹¹ Kool-Aid Packets Assorted Flavours. American Food Shop [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z: <https://www.myamericanmarket.com/us/kool-aid-packets-assorted-flavors>

Podobně jsem si počínala i zde: (...) *the same story that got my name on the wall in **Magic Marker**, the same story on the page in front of us.* (O: 50) / (...) *ten samý příběh, díky němuž se moje jméno objevilo napsané **tlustým fixem** na stěně, ten samý příběh, který byl na listu papíru před námi.* (P: 14) Protože se daná značka fixů v českém prostředí nevyskytuje, jako ekvivalent jsem zvolila obecné označení pro danou skutečnost.

7.2. Explikace a explicitace

Pro převod explikací jsem se rozhodla v následujícím případě: *The directors weren't Audubon sticklers, though, and monikers could include cartoons like Tweety or Zazu from The Lion King.* (O: 40) / *Nelpělo se ale na přírodopisných jménech a jako přezdívku si mohly vybrat klidně i jméno ptáčka z animovaných pohádek, třeba Tweety nebo Zazu ze Lvího krále.* (P: 4)

John James Audubon byl významný americký malíř ornitolog, který publikoval velký ilustrovaný atlas ptáků. Podle něj se také jmenuje americká společnost John J. Audubon's Birds of America, která se zaměřuje na ochranu ptactva.¹² Od českého čtenáře se ale neočekává, že bude tuto osobnost, atlas ptáků nebo organizaci znát, a vzhledem k tomu, že nejde o filologický překlad, není na místě v poznámce vysvětlovat, kdo nebo co Audubon je. Zaměřila jsem se tedy na obsah sdělení, který jsem přeformulovala tak, aby v něm slovo „Audubon“ nefigurovalo.

Protože české školství na rozdíl od toho amerického absolvovat základní nebo střední školu v domácím prostředí neumožňuje, v češtině neexistuje přímý ekvivalent slova „homeschooler“. Rozhodla jsem se tedy pro převod explikací, tedy vnitřní vysvětlivkou: *I chastised friends when they were creeped out by megachurches and made fun of “sheltered” homeschoolers.* (O: 52) / *Plísnila jsem kamarády, když jim megakostely naháněly hrůzu a když si dělali legraci z dětí, které rodiče učili doma, takže neměly kontakt s vrstevníky.* (P: 16)

„Sheltered homeschoolers“ odkazuje na děti, které žijí v uzavřené společnosti, protože nechodí do školy. Domácí výuka je v křesťanském prostředí poměrně rozšířená. Fanatičtí

¹² John J. Audubon's Birds of America. National Audubon Society [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z: <https://www.audubon.org/birds-of-america>

křesťané nechtějí, aby se jejich děti stýkaly s většinovou populací, protože by na ně prostředí mělo špatný vliv, ale chtějí je vychovávat v duchu fundamentalistické ideologie.¹³

7.3. Nivelizace

Převést do češtiny zkratku CILT tak, aby měla stejný význam jako ve výchozím textu, tedy „Camper in Leadership Training“, a zároveň „Caring Imaginative Loving Teachers“, je téměř nemožné. Při převodu do češtiny jsem se tedy rozhodla pro explikaci – uvedla pouze doslovný překlad v závorce: *A week earlier, I had graduated from CILT, a three-year counselor prep program. The acronym stood for **Camper in Leadership Training**, though **Caring Imaginative Loving Teachers** was printed on our t-shirts.* (O: 39) / *Týden před tím jsem udělala zkoušky z CILT, což byl tříletý přípravný kurz pro vedoucí. Ta zkratka znamená **Camper in Leadership Training (vedoucí ve výcviku)**, i když jsme na tričkách měly napsané **Caring Imaginative Loving Teachers (starostlivé, nápadité, milující učitelky)**.* (P: 3) Slovní hříčka tak nezůstala zachována.

7.4. Vynechání

V následujícím případě jsem usoudila, že je vhodné daný segment nepřevést, protože vysvětlovat výslovnost je vzhledem k typologii českého jazyka naprosto nerelevantní: *In second grade, a friend invited me to spend a week at **Camp Cherith (pronounced care-ith)** with her Methodist church group.* (O: 40) / *Ve druhé třídě mě kamarádka pozvala na **kemp Kerít**, pořádaný metodistickou církví, ke které patřila.* (P: 4)

¹³ STEWART, Katherine. The dark side of home schooling: creating soldiers for the culture war. The Guardian [online]. 8. 5. 2013 [cit. 2021-04-22]. Dostupné z: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2013/may/08/christian-home-schooling-dark-side>

8. Závěr

Cílem této práce bylo vytvořit překlad textu Kary Hershbergerové *Losing My Religion at Christian Camp* a napsat k němu odborný komentář. Na základě analýzy výchozího textu jsem text přeložila a následně překlad okomentovala – popsala vybrané překladatelské problémy, zdůvodnila svá řešení a nakonec rozebrala překladatelské posuny.

Při tvorbě komentáře jsem vycházela z odborné translatické literatury (Jakobson, Knittlová, Levý, Nordová). Kladla jsem důraz na uvádění ilustračních příkladů z výchozího i cílového textu.

Při překládání mi velice pomohly osobní zkušenosti s prostředím letních křesťanských kempů, protože jinak bych tématu dostatečně nerozuměla a bylo by pro mě obtížné hledat překladatelská řešení. Reálie, se kterými jsem nebyla seznámená, jsem si dohledala na internetu. Internetové sekundární zdroje jsem využila také při hledání českých názvů ptáků a názvů z filmových a literárních děl, která už do češtiny přeložena jsou.

Tvorba této práce mě mj. také osobně obohatila, protože jsem si ujasnila rozdíly mezi křesťanskými církvemi, rozšířila si anglickou slovní zásobu v této oblasti a podrobněji se obeznámila s americkým prostředím. Doufám, že i můj překlad případné adresáty kulturně či jinak obohatí.

9. Zdroje

Primární zdroje

HERSHBERGER, Katy. Losing My Religion at Christian Camp. *Longreads* [online]. 8. 8. 2019 [cit. 2020-03-31]. Dostupné z: <https://longreads.com/2019/08/08/losing-my-religion-at-christian-camp/>

Sekundární zdroje

Abercrombie & Fitch: Authentic American clothing since 1892 [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z: <https://www.bercrombie.com/shop/eu>

Bible: Písmo svaté Starého a Nového zákona (včetně deuterokanonických knih) : český ekumenický překlad. Praha: Česká biblická společnost, 2009. ISBN 978-80-87287-24-8.

Bible: překlad 21. století. Praha: Biblion, 2009. ISBN 978-80-87282-00-7.

BEŠČECOVÁ, Kateřina. Typicky americké megakostely. *Katolický týdeník* [online]. 14. 6. 2006 [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://www.katyd.cz/clanky/typicky-americke-megakostely.html>

Brian Doerksen – Purify My Heart Lyrics. *SongLyrics: The Definitive Community for Lyrics and Reviews* [online]. [cit. 2021-4-27]. Dostupné z: <http://www.songlyrics.com/brian-doerksen/purify-my-heart-lyrics/>

BRUSKEWITZ, Fabian. The Confraternity of Christian Doctrine. *Catholic Exchange* [online]. 7. 9. 2017 [cit. 2020-10-22]. Dostupné z: <https://catholicexchange.com/the-confraternity-of-christian-doctrine>

Bullock's Oriole. *eBird* [online]. [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: <https://ebird.org/species/bulori>
Camp Cherith [online]. 2017 [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <http://camp-cherith.com/>

CHOWDER, Ken. John James Audubon: Drawn From Nature. *American Masters* [online]. 25. 8. 2007 [cit. 2020-08-10]. Dostupné z: <http://www.pbs.org/wnet/americanmasters/john-james-audubon-drawn-from-nature/106/>

Cocoa Puffs®. *Nestlé Breakfast Cereals Arabia: Making Breakfast Better* [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z: <https://www.nestle-cereals.com/me/en/products-promotions/brands/cocoa-puffs>

Cocoa Puffs Cereal. *MrBreakfast.com: All Breakfast All the Time* [online]. [cit. 2020-11-25].
Dostupné z: https://www.mrbreakfast.com/cereal_detail.asp?id=82

Český skauting. *18. středisko Quercus* [online]. [cit. 2020-11-29]. Dostupné z:
<https://dakotaseverka.cz/cesky-skauting/>

JENKINS, Jerry a Tim LAHAYE. *Ponecháni napospas: Příběh posledních dnů lidstva*.
Praha: Knížní klub, 2001. ISBN 80-242-0616-1.

John J. Audubon's Birds of America. *National Audubon Society* [online]. [cit. 2020-11-19].
Dostupné z: <https://www.audubon.org/birds-of-america>

Katy Hershberger [online]. [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://kathyhershberger.com/>

Kačeří příběhy. *Disney seriály* [online]. [cit. 2021-04-22]. Dostupné z:
<https://disney.estranky.cz/clanky/kaceri-pribehy.3.html>

Kdo jsme. *Voxpot* [online]. [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://www.voxpot.cz/kdo-jsme/>

KODET, Vojtěch. Česko-anglický slovník vybraných druhů ptáků. *ČSO - Česká společnost ornitologická* [online]. 12. 11. 2002 [cit. 2020-11-19]. Dostupné z:
<https://oldcso.birdlife.cz/index.php?ID=90>

Kool-Aid Packets Assorted Flavours. *American Food Shop* [online]. [cit. 2020-11-19].
Dostupné z: <https://www.myamericanmarket.com/us/kool-aid-packets-assorted-flavors>

Králík Bugs a pták Uličník. *Česká televize* [online]. [cit. 2020-11-27]. Dostupné z:
<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11603951905-kralik-bugs-a-ptak-ulicnik/21738460434/>

Leadership Development at Cherith. *MN Christian Summer Camp* [online]. [cit. 2020-11-29].
Dostupné z: <http://camp-cherith.com/index.php/camper-leadership/>

Longreads [online]. [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://longreads.com/>

Magic Markers: Permanent & Dry Erase. *Staples* [online]. [cit. 2021-4-29]. Dostupné z:
https://www.staples.com/magic+markers/directory_magic%252bmarkers

Official MapQuest: Maps, Driving, Directions, Live Traffic [online]. [cit. 2020-11-19].
Dostupné z: <https://www.mapquest.com/>

Piranga olivacea (Scarlet Tanager). In: *The IUCN Red List of Threatened Species* [online]. [cit. 2021-5-6]. ISSN 2307-8235. Dostupné z:

<https://www.iucnredlist.org/species/22722466/94767758>

Princezna nevěsta. *Česká televize* [online]. [cit. 2020-11-29]. Dostupné z:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/11114134594-princezna-nevesta/21638148029/>

STEWART, Katherine. The dark side of home schooling: creating soldiers for the culture war. *The Guardian* [online]. 8. 5. 2013 [cit. 2021-04-22]. Dostupné z:

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2013/may/08/christian-home-schooling-dark-side>

Summer Girls Lyrics. *Lyrics.com* [online]. [cit. 2021-04-01]. Dostupné z:

<https://www.lyrics.com/lyric/2948305/LFO/Summer+Girls>

The Best American Series: HMH Books [online]. [cit. 2020-12-07]. Dostupné z:

<https://www.hmhbooks.com/series/best-american>

The Pros and Cons of AP Classes. *College Foundation of West Virginia* [online]. [cit. 2021-5-5]. Dostupné z: <https://rb.gy/mqixad>

VOJTEK, Zdeněk. Co čeká lidstvo. *Brána: časopis Církve bratrské* [online]. 25. 3. 2020 [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: <https://brana.cb.cz/?%2Fclanek%3Fid=331&nazev=co-ek-lidstvoNauky>

VOZKOVÁ, Markéta. Generace Y. Je líná, nebo moudrá? *Český rozhlas Plus* [online]. 27. 2. 2015 [cit. 2021-5-6]. Dostupné z: <https://plus.rozhlas.cz/generace-y-je-lina-nebo-moudra-6540567>

What are Catechism Classes? *Catechism Class* [online]. [cit. 2021-5-6]. Dostupné z:

https://www.catechismclass.com/what_are_ccd_classes.php

What does AP mean? *Cliffs Notes* [online]. [cit. 2021-04-22]. Dostupné z:

<https://www.cliffsnotes.com/cliffsnotes/subjects/test-prep/what-does-ap-mean>

Woodpeckers. *Department of Energy and Environmental Protection* [online]. Connecticut, 14. 10. 2016 [cit. 2020-11-27]. Dostupné z: <https://portal.ct.gov/DEEP/Wildlife/Fact-Sheets/Woodpeckers#Downy>

Zeleninkové: V domě. *Minimax* [online]. [cit. 2021-4-29]. Dostupné z:
<https://www.minimaxcz.tv/shows/zeleninkove-v-dome/>

Odborná literatura

DUŠKOVÁ, Libuše a kol. *Mluvnice současné angličtiny na pozadí češtiny*. Praha: Academia, 2012. ISBN 978-80-200-2211-0.

JAKOBSON, Roman. *Lingvistika a poetika*. The Roman Jakobson and Krystyna Pomorska-Jakobson Foundation, 1995. ISBN 80-85787-83-0.

KNITTLOVÁ, Dagmar. *Teorie překladu*. Olomouc: Univerzita Palackého, 1995. ISBN 80-7067-459-8.

LEVÝ, Jiří. *Umění překladu*. Praha: Apostrof, 2012. ISBN 978-80-87561-15-7.

NORD, Christiane. *Text analysis in translation: theory, methodology, and didactic application of a model for translation-oriented text analysis*. Amsterdam: Rodopi, 1991. Amsterdamer Publikationen zur Sprache und Literatur. ISBN 90-5183-311-3.

Terciální zdroje

Anglicko-český, česko-anglický velký slovník: [--nejen pro překladatele]. Brno: Lingea, 2006. ISBN 80-903381-4-3

Cambridge Free English Dictionary and Thesaurus [online]. [cit. 2020-11-22]. Dostupné z:
<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/>

Collins Online Dictionary: Definitions, Thesaurus and Translations [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z: <https://www.collinsdictionary.com/>

Dictionary by Merriam-Webster [online]. Springfield, MA: Merriam-Webster [cit. 2020-08-08]. Dostupné z: <https://www.merriam-webster.com/>

Internetová jazyková příručka [online]. Ústav pro jazyk český Akademie věd České republiky [cit. 2020-08-10]. Dostupné z: <http://prirucka.ujc.cas.cz/>

KWords [online]. [cit. 2020-12-10]. Dostupné z: <https://kwords.korpus.cz/>

Oxford Learner's Dictionaries [online]. [cit. 2020-11-19]. Dostupné z:
<https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/>

Treq: Databáze překladových ekvivalentů [online]. 2015-2020 [cit. 2020-11-19]. Dostupné z:
<https://treq.korpus.cz/index.php>

Příloha: Text originálu

Losing My Religion at Christian Camp

Katy Hershberger recalls the way her decade at Christian summer camp both shaped and condemned her views of faith and girlhood.

“Will you pray with us?” It was my fifth day as a camp counselor; I was 17 and the three girls who asked me were probably 12. The five years between us was a teenage lifetime, though now as adults, we could be classmates, colleagues, barflies on adjacent stools. Then, we were children. I pushed myself up from the cool summer ground. “Um, yeah. Do you — ” my voice cracked, “ — want to be saved?”

It was July 2001 in rural Virginia, the last night of Christian summer camp. A hundred girls sat in a circle around the campfire, the smell of embers and bug spray permeating our clothes. We sang praise songs, lifting our hands toward the Virginia stars, toward God. The camp director led us in prayer. Then she implored the campers: *If you want to accept Jesus Christ as your personal savior, ask a counselor to pray with you.*

A week earlier, I had graduated from CILT, a three-year counselor prep program. The acronym stood for Camper in Leadership Training, though Caring Imaginative Loving Teachers was printed on our t-shirts. I collected songs and games in a “resource file,” I taught a daily drama class during the week-long camp sessions, and I stockpiled readings and Bible verses for daily devotionals. I did not learn how someone becomes a Christian.

I don’t remember what the girls wanted to ask God that night, but it was, blessedly, not to be saved. We huddled away from the crowd, holding hands, and I stood above them, just barely the tallest. I prayed, my voice husky with uncertainty, and stared at the grass, glancing at the girls’ faces to see if I was doing this right. I asked God to help and guide them, and I silently asked the same for myself.

I grew up Catholic. I went to mass every Sunday, said grace before meals, and was active in the teen youth group. My mother served as a Eucharistic minister, while my dad counted the collection. They both sponsored adults who were converting to Catholicism, shepherding people toward Christ in a way that, later, around that campfire, I couldn’t. Church wasn’t my favorite thing, but I knew it was an important thing.

“It was July 2001 in rural Virginia, the last night of Christian summer camp. A hundred girls sat in a circle around the campfire, the smell of embers and bug spray permeating our clothes.”

In second grade, a friend invited me to spend a week at Camp Cherith (pronounced *care-ith*) with her Methodist church group. The first night at dinner I looked around to see women of all ages — it was an all-girls camp, staff included — and was introduced to the camp director, Hummer (short for Hummingbird). Each staff member was known by a bird name, in honor of the ravens who fed Elijah in the Bible. The directors weren't Audubon sticklers, though, and monikers could include cartoons like Tweety or Zazu from *The Lion King*.

At one long table in the back of the room sat a large group of teenagers. These girls, I learned, were CILTs, a title indicating they were somewhere between campers and counselors. I quickly recognized that they possessed a combination of the celebrity of popular girls in school and the devotion bestowed on a favorite teacher. They also went by bird names, and over the years I found that a CILT's real name was priceless secret information. We campers all had our favorites, whether or not we had actually talked to them, like choosing crushes amongst boy band members. Mine was Scarlet Tanager.

The next day was CILT Initiation, a good-natured hazing of first-year CILTies that involved silly costumes, silence, and somehow getting wet by the end of the day. I watched Huey and Dewey dress up like pigs, oink through meals, and take a mud bath in the lake. The week concluded with CILT Graduation, and we campers spent Friday making congratulatory cards for the graduates. The ceremony struck me as important and glamorous as the CILTs, looking beautiful, wise, and unified in their matching blue shirts, passed flames from candle to candle, a symbol of something — sharing God's light with the world? — I can't recall. The CILT counselor gave a funny, touching speech about each graduate that left everyone on the dais, and in the dining hall audience, in tears. I have albums of disposable camera photos of these rituals and I marked the girls' bird names in pen on the back, but those monikers are meaningless to me now.

A few months later the friend who first brought me to camp moved away, but I went back every year for a decade, from age 7 to 17. It became a fixture of my childhood; I spent one week each summer performing in skits and singing songs, scratching mosquito bites and getting dirty. I found a favorite counselor, Road Runner, a quirky artist in her early 20s who

wore Doc Martens with shorts. At camp, I quit sucking my thumb, a habit that had lasted until I was 10, and a CILT taught me to tie my hair in a towel after a shower.

I swam in the lake, and when I emerged, the downy hairs on my legs were made visible by the murky water. Though bikinis were forbidden, I and a few other girls wore two-piece bathing suits cut wide across our clavicles and bellies, assuming that these children's suits were acceptable on preadolescent bodies. Later, camp clarified the rules: one-piece bathing suits only. It was an early indicator of the enforcement of modesty in Christian life, protecting men's eyes even when men weren't present.

I recognized that I was going to a Christian camp, but I didn't think it was *that* Christian. As a young kid, it was easy not to notice the religious aspects in favor of the friendships and activities. Talking about Jesus a few times a day seemed like a small penance for a week of craft-making, lake-swimming, marshmallow-toasting fun. Even more, I was glad for the distractions from religion and hid that I was Catholic, not Methodist like the friend who first brought me, or Baptist, the word that was painted on the dirt-road signs at the camp's entrance. I wasn't sure what denomination Camp Cherith belonged to, but knew I wasn't a part of it. Perhaps I willfully ignored the Christian elements because when I thought about them I felt guilty and out of place, as if I were cheating on my faith or tricking the staff.

When we were 11, I convinced my best friend, who wasn't religious, to join me for my fifth summer at camp. Her mother expressed concern that since she didn't have a religious background, she might feel left out. I assured them that it didn't really feel like a Christian camp and her mother agreed to let her attend. But I'd been mistaken, forgetting the multiple daily Bible studies. That summer I learned the camp's motto: "Christ in every aspect of life."

Early that week, tucked into the bottom bunk underneath my friend, I woke in the middle of the night needing to use the bathroom. Walking anywhere alone, especially at night, was forbidden, but I couldn't shake her awake to be my buddy. I'd always been a rule-follower and feared what could happen to me alone. Then, a small trickle warmed my leg. I clenched my groin to stop it and quickly contemplated running outside, but I didn't think I could make it. I was frozen, then resigned to what was happening, and let go. I was mortified; as a rising sixth grader, I was much too old for accidents.

I changed my pajamas and went into Road Runner's room, which she shared with another counselor, and which was separated from the rest of the cabin by a curtain. In her half-asleep confusion she tried to help, but I didn't need to change the sheets, I told her, and now there seemed to be nothing more to do. In the morning, the smell of urine filled the room and a dry, dark spot marked the concrete floor near my bunk. If anyone noticed that I had changed clothes, they didn't say anything. The next day, our cabin won a contest for CILTs to take over our cleaning duties, and afterward the odor and the stain were gone. I wonder now if the contest was rigged, ensuring that we'd win and the floor would be cleaned. I was too embarrassed to realize it then, but I was beginning to learn the kindness of silence, the secrets friends keep for you, and the truths and betrayals of my body.

The next summer, Road Runner was my counselor again. She seemed so cool to me, vaguely grunge unlike the other straight-laced counselors, a painter who had figured out how to balance creativity with Christianity, a combination that I craved then and sometimes still feels elusive. I valued our closeness, and I liked to believe I was her favorite too.

That summer, I confessed to her that I was Catholic. "I don't really belong here," I said, and explained that I wasn't Methodist or Baptist or whatever I was supposed to be.

"Camp Cherith is nondenominational," she replied. "It's just at a Baptist camp *ground*." In fact, she explained, you didn't even have to be a Christian to attend. Camp was for everyone.

A few nights later, Road Runner called me into her room while most girls were already under the covers. We sat on her bed and she asked me if I had been saved. "I've had my first communion," I said, "if that's what you mean?"

"A few months later the friend who first brought me to camp moved away, but I went back every year for a decade, from age 7 to 17. It became a fixture of my childhood."

No, she explained, that's not the same thing. "Being saved means that you accept Jesus Christ into your heart as your savior. It means that you're a Christian. That you've begun a personal relationship with God." I knew I was a Christian and I had a relationship with God. We talked before bed, before meals, before big tests. But I was uncomfortable discussing it: I leaned toward the internal prayers of Catholicism rather than the performative Christianity I had experienced at camp. And the idea of needing to accept Christ's love was foreign to me. I was

taught that God lived inside me, inside all of us. How do you invite something that's already a part of you?

Road Runner continued. "Have you accepted Jesus's love and asked Him to walk with you through life?"

"No?" I shifted on her bed. "Not really."

"Would you like to, right now?"

I pictured Hummer writing my name on the long piece of butcher paper that hung on the wall of the dining hall, tracking all the people who had become Christians that week, and I agreed to be saved. It seemed important to Road Runner, and I knew it couldn't hurt. This was like a failsafe; if attending mass and Religious Ed classes at home didn't guarantee eternal life, this would. We prayed quietly together, during which she did most of the talking. Then she hugged and congratulated me. I didn't tell her that, after "accepting Jesus' love," I didn't feel any different. I feared disappointing her. I feared discovering that I prayed incorrectly, that I didn't focus enough or that my heart wasn't pure, that I wasn't really saved. I feared being discovered as an outsider, with wild ideas from my Catholic church and public school.

Even after my salvation prayer, "nondenominational" at camp seemed to mean non-Catholic, and I only learned as an adult that it's often a synonym for "evangelical." There were a few other Catholics, but as far as I know I'm the only one who felt out of place. I was a faithful kid, but I was confused by the differences between the practices I was being taught at home and at camp. Catholic prayers are memorized and personal devotion is silent, unlike the improvised, public prayers I heard around the campfire. Instead of Bible stories, Catholics focus on symbols and events. Saints. The Rosary. Confession. Holy Days of Obligation. These things held great importance for me, but I was totally unfamiliar with the scriptures recited by kids at camp.

As a result, camp both created and judged my religious beliefs. I found God in nature and allowed myself (silent) extemporaneous prayer. I adored pop-inspired worship songs, emotional as power ballads, which I eventually performed for a choir audition in high school. I recognized Christ in *most* aspects of life. I learned more about scripture than what my CCD classes taught at home, but my Catholic Bible had more books in it than the other campers' and they seemed to think that these additions were ancillary, fake. Plus, the teachings at camp

didn't always match what I was brought up to believe. The next summer, my counselor told us that Jesus is the only person never to have sinned.

"What about Mary?" I asked as I shredded a blade of grass into strings. "I thought she was without sin too," a central Catholic belief. "No," Puffin replied before moving on in the lesson. I knew other denominations held slightly different beliefs, but I still thought camp was supposed to be for everyone.

In my decade at camp I was constructing my identity, as well as constructing my faith, and I'm still trying to reconcile the divergent views of religion I was taught as a girl. These differing belief systems didn't cancel each other out, instead they piled on the guilt and expectations that I be a good Christian. Catholicism, for its part, can be just as oppressive as fundamentalist Christianity. To this day, I feel guilty when I do any of the following:

Get drunk

Fail to pray every day

Skip mass on Ash Wednesday, All Saints Day, et al.

Cringe at oversentimental phrases like "walk with Christ"

Say "goddamn"

Admit, like I am now, to being a mediocre Christian

When I was 13 I arrived at camp slightly taller, slightly pimplier, slightly curvier than before. I had pink hair, though it had faded by then to more of a strawberry blonde. I hoped it would signify that I was slightly punkish (I wasn't, but desperately wanted to be), and I wondered if camp people would think it was too crazy. They didn't. My hair was occasionally complimented but mostly ignored.

One day early in the week, I stood from my seat after lunch and felt wetness. I looked down to find a red puddle on my yellow plastic chair. My first thought was that I'd sat in something, maybe Kool-Aid, but then it dawned on me that, no, my pad had leaked. I ran to the bathroom and saw a half-moon of blood ringing the backside of my shorts, spanning almost all the way across. It wasn't my first period, but I was still figuring out my body and the details of flow. I'd felt ashamed of menstruation. Christianity suggested that women's bodies were best

hidden and I hated that in the common bathhouses at camp it was obvious that I'd been on my period, so I didn't change my pad often enough. I wondered how long it had been leaking, if dots of red had appeared during Bible Exploration or drama class. I'd only packed two pairs of shorts and resigned myself to wearing the other ones for the rest of the week.

“That summer, I confessed to her that I was Catholic. ‘I don’t really belong here,’ I said, and explained that I wasn’t Methodist or Baptist or whatever I was supposed to be.”

Almost everyone had left the dining hall when I exited the bathroom and walked back to my cabin with a notebook — thank God I'd brought a notebook — behind me. When a counselor asked if I was ok, I told her that I sat in something. I thought she may have believed me, though considering it now, at a camp full of women, I'm sure she and everyone else knew exactly what happened. Just like when I'd had an accident two years before, no one said a word, though I have to imagine the whole camp noticed. Everyone was kind, which meant they said nothing. Camp was home for my most embarrassing moments, and my most generous friends. I couldn't name it then, but I was discovering the grace of friendship and the strength of women supporting one another.

Camp Cherith was devoid of the summer camp tropes I saw in teen movies or Mariah Carey's "Always Be My Baby" video: no band of misfits, no sneaking out of cabins, no summer-long flings, no kissing by the lake on the last night of summer. No boys, no sexual awakening. Though we were all girls — and assumed to be heterosexual — we changed clothes chastely, in sleeping bags and under t-shirts, avoiding having our bodies out in the open.

As much as I enjoyed camp, there were constant square peg moments. Of course, not all campers were the same — some were homeschooled; some went to public schools that rivaled mine in sports. Some read *Harry Potter*; some thought those books promoted witchcraft. What the girls seemed to have in common was that they were either disinterested in or scandalized by the secular culture that informed my personality. Many of them listened exclusively to religious music and discussed *Veggie Tales*, a cartoon that tells Bible stories with anthropomorphic vegetables. Meanwhile, I sang along to alternative radio and longed for someone with whom I could discuss *The Simpsons*.

I realize now how "Christ in Every Aspect of Life" can be overwhelming, even oppressive, particularly for a young person. I felt like I was supposed to be listening to Christian rock and

reading the *Left Behind* novels, a series about the heathens excluded from the Rapture, then watching the Kirk Cameron film adaptation. Every single thing I did should have been, foremost, in service and praise to Him. Camp administrators didn't expect me not to ride my bike or go to the mall, but the feeling was that any moment that wasn't lived in the glory of God was lived away from it. Devout as we were, my Catholic family didn't operate like that, nor did my Protestant friends.

As I got older, I became less excited to go to camp, which meant missing a week of precious summer vacation with my friends at home. In that magical, teenage way, you never knew which day was going to be the most fun, the craziest, the one with the best stories and inside jokes. One week while I was gone, my friends took a particularly great trip to the zoo and talked about it for the rest of the summer, but were completely disinterested in the anecdotes and woodworking projects I brought back from camp. When I was 14, they all sang along to what they called "the Abercrombie & Fitch song" — not some commercial jingle like I expected, but LFO's "Summer Girls," which became a hit in the six days I was away from a radio. I felt like I had spent ages off the grid, like I'd returned from space to a new cultural landscape. But it was tradition to go to camp, a routine like mass, so I went back to those Blue Ridge hills every year.

I've never been in a sorority, but I did spend three years in an all-female leadership program through my Christian summer camp. Hummer had encouraged me to apply but to me there was no question — my years at camp had been leading to this. Plus, I expected it would look good on college applications; becoming a CILT was like becoming an Eagle Scout, except graduates don't go on to be Senators. In addition to required homework and meetings throughout the year, we now spent an additional week at camp and were tasked with teaching activities and leading nightly devotionals at cabins, all while taking our own CILT-specific classes on education, leadership, and childhood development, and completing projects in order to graduate to the next level. Most important was creating your resource file, a collection of crafts, songs, games, campfire recipes, ice breakers, activity lesson plans, and scripture to use in your life as a counselor. I still have the Word docs for my resources, fat with Comic Sans and copied over and over from hard drives for almost 20 years, though I've never used them again.

For my CILT Initiation, three other first-years and I were dressed as flowers, with cardboard pots and poster-board petals around our faces. In the afternoon we were “watered” with watering cans. It was the bonding experience I’d imagined and I felt like my fellow CILTies and I had been through something together. I wonder if there are women now — younger than me, but not by much — with goofy 5x7s of me, the way I have of the CILTs from my childhood.

Camp was a microcosm and I spent almost all of my time with my fellow “CILTies,” bunking together, taking classes, doing homework, and teaching. We sang and prayed and cried and worked together. They saw me at my best, laughing and devout, and my worst, stressed, homesick, dirty. We shaved our legs in the open area of the communal bathroom (modesty briefly forgotten in our sisterhood) and giggled in our sleeping bags as we fell asleep. YBSS (an acronym for Yellow-Bellied Sap Sucker) and I shared a love of *The Princess Bride*. When CILTs used my bird name, Sunny, a misspelled tribute to the cartoon on the Cocoa Puffs box, it had the familiar ring of a nickname. I was part of something, and I felt more confident in my CILT shirt than anything else I had worn that year, buoyed by the other girls standing with me. There is no faster way to form a friendship than through stress, isolation, and conversations about your personal relationship with God. I’d found a home at camp, and I expected my fellow CILTies to be lifelong friends.

It was a difficult two weeks to be a teenager, hormones raging. If there were any males around, perhaps on the kitchen staff or a camper’s brother at drop-off, we were directed to think of them as trees. You wouldn’t hug or kiss a tree. You wouldn’t even speak to a tree. Camp was sexless, and some fellow CILTs explained that they didn’t date, they *courted*, entering chaste relationships under the guidance of parents, to determine if it was God’s will for them to marry each other. I just fantasized about having a boyfriend.

During a CILT Bible study, we discussed how to react, as Christians, to the temptations of entertainment. One girl described the difficulty of liking the Backstreet Boys since they don’t promote Christian values, citing AJ McLean’s tattoo of the number 69. “Because, you know, that’s...not...good,” she trailed off. We looked away as she spoke, drawing patterns into the dirt with twigs.

Puffin jumped in. “No, it’s *very* good.” Our heads shot up in unison. We stared at our counselor, a no-nonsense woman in her 30s, mouths agape. “...When you’re married. I don’t

want you to think that those things are bad. They can be very good for people who are married.” It was the most progressive viewpoint I remember hearing from her. Someone chimed in that the 69 tattoo was actually for his zodiac symbol, Cancer. Puffin then explained that astrology was a sin, and I remained confused and chastened.

I loved my fellow CILTies, but as time went on, I didn’t feel as connected to them, or to the program. I tried to fit — I did assignments, I went to CILT events throughout the year, I joked and worked and prayed. But being an over-committed millennial teenager with AP classes, National Honor Society, and drama club, I didn’t always complete my CILT coursework. Once, Puffin and Whipper (for Whippoorwill), pulled me away from a retreat for a serious talking-to about my commitment, which I somehow assured them was solid.

When I was old enough, I drove myself to camp, parking my faded red Dodge Colt next to the counselors’ cars, while the rest of the CILTs, including those with licenses, continued to be dropped off by their parents. Even those solo drives seemed like an act of rebellion, though I didn’t know against what.

I recognize my experience is far from the hate many people experience within religion. But it was demoralizing to feel consistently off-balance in a place that was supposed to feel like home. I tried to prove that I was just like these people, a good Christian and a good person, all while figuring out who I was in the first place.

I tried to share pieces of my life with my camp friends, and vice versa. I brought my high school yearbook to a weekend CILT camping trip to show them pictures from plays and pep rallies, and the long inscription from a Scottish exchange student on whom I had a major crush. I kept bringing the book out but, as with trying to describe a dream to someone else, my friends never appreciated it the way I wanted them to. When the day turned to rain, I went into my tent to find that one side of my duffel bag — the pocket that contained the yearbook — was touching the side of the tent and had gotten soaked. Nothing else was in that pocket and nothing else in my bag was damaged. I pulled the paper apart, praying that my favorite page was intact, but the one he signed was the most sodden, his words vanished into a watercolor smear of blue ink. The coincidence that my yearbook was the only thing wettened, and that page the only one destroyed, felt like God’s work too. I just didn’t know what He was trying to teach me.

A few weeks later, the day after my crush went back to Scotland, I drove myself to camp for the last time. I had forgotten to bring the directions the staff had sent and scrutinized my Mapquest printout, which got me close to the campground but not inside it. Sweating in my clunker's inadequate A/C, I circled dirt roads for hours, sobbing about a boy I wanted to kiss before marriage, about the camaraderie of suburban summer nights, about losing all of it in this prudish world where no one knew him, or me anymore.

That night after I'd calmed down, we CILTs planned and hosted a "songfest" for the newly arrived campers. As we stood together in the front of the dining hall, I felt the quiet faith within me building so that the song was a prayer: *My heart's one desire is to be holy, set apart for You, Lord.* I loved God and I loved these girls. I wanted to be a good Christian, and I wanted to be part of this group. I heard the chorus of my friends around me and felt again like I was part of something. Next to me, Fairy Tern and other CILTs closed their eyes and raised their arms as they sang, I assume, with the same powerful emotions. I tried it, lifting my palms to the ceiling, but it felt awkward to stand like that, so out in the open, and broke my meditative state. Were they so overcome with feeling that they did it naturally? Just like when I prayed with Road Runner to be saved, I wasn't sure what I was supposed to be feeling. Would this this pose bring me closer to God, or signal that I already was? I felt like I was faking — showing the campers some physical manifestation of faith that I didn't totally feel. How could I be an example of a godly life if I was really an example of awkwardness, of uncertainty, of trying and failing?

“Camp Cherith was devoid of the summer camp tropes I saw in teen movies or Mariah Carey’s ‘Always Be My Baby’ video: no band of misfits, no sneaking out of cabins, no summer-long flings, no kissing by the lake on the last night of summer.”

Five days later, on the morning of my CILT Graduation, I met Hummer in the empty dining hall for my exit interview. I imagined myself in just a few hours, when the room would be transformed by spiraled streamers and dimmed lights, standing on the dais and accepting a flame onto my candle that had been passed from CILT to CILT. “Katy,” Hummer began, dropping my bird name for the meeting, “you know to be a counselor here, and to graduate from CILT, you need to be a Christian.” I nodded. “Well, this doesn't tell me that you are.”

She pushed a piece of paper toward me. It was my Testimony, the story of how I became a Christian, a term I was unfamiliar with until I was assigned to write it. I wrote that I was born into a religious family and God was always part of my life. Across that dining hall table, I

explained to Hummer that as a Catholic I never thought I had to “become” a Christian, that I was one since Baptism, but that I’d asked for salvation anyway. “Besides,” I added, “I was saved here at camp,” and retold the story of praying with Road Runner five years earlier — the same story that got my name on the wall in Magic Marker, the same story on the page in front of us. For a place so concerned with saving, I couldn’t believe Camp Cherith didn’t keep track of these things. The failsafe I’d planned when I was 12 hadn’t worked, though my explanation satisfied Hummer enough to let me graduate that night.

CILT Graduation wasn’t as glamorous as I’d remembered. I didn’t feel pretty or accomplished or wise, despite the nice speech the counselors gave about me (about which I remember nothing), despite the hugs from my friends, despite the cards from campers, despite the blue shirt. That day, the differences that I had let slide over the past 10 years felt inescapable. Perhaps I should have paid more attention to the signs that I wasn’t totally comfortable at camp, nor was it satisfied with me. Still, I thought I had assimilated, that I had proved myself a passable, if not perfect, Christian. I had become more fervent than most Catholics, memorizing scripture and forgoing Hail Marys for personal prayers, but I realized then that I would never be Christian enough for my Christian camp.

YBSS, who graduated the previous summer and was already a counselor, wrote me a card that urged me not to be a “disappearing CILTie” — one who completed the program, but never came back another year. Even as I hugged her, I knew that’s exactly what I would be, but I felt guilty about it too. I spent the next week assisting her as a junior counselor. I was glad to not be forced out of the nest and I hung back as much as possible, avoiding any of the leadership I’d just spent three years training for.

“Sunny, will you pray with us?” A week after my graduation I attended the final campfire with everyone else, and when Hummer told campers to find a counselor if they wanted to be saved, I hoped I’d somehow be invisible in the indigo night. I’m still surprised that those girls came up to *me*, and I wonder if all the other counselors had been taken. In that moment I was one of those kids, searching for comfort, for answers, for connection. As we huddled on the grass, the light from the fire behind us, my murmured, improvised prayer seemed good enough. The girls lifted their heads, tearful but comforted, which is maybe the best thing you can ask for in a prayer. Now, I’m proud of my young self for helping those girls, even when I felt uncomfortable. At the time, I was grateful that I didn’t fuck it up.

The next day, I loaded up my little red car and never went back.

There are some things acquired in adolescence that remain with you. Your height. An acne scar. A crush that exists long after you last met eyes in the hallway. Eighteen years after that last summer at camp, I'm a liberal writer in Brooklyn who spends Christmas at my parents' parish and Easter drinking wine instead of going to mass. Still, I can't shake what I learned at camp — collaboration, unscripted prayer, finding God in nature — or the fun I had there. When I walk my dog in the park, the thick smell of humidity on grass brings me back to early-morning flag ceremonies. At camp I recognized women as leaders and learned to be one myself.

A couple years ago, I was at a work conference when I recognized a woman with sandy blonde hair and a kind face. We squinted at each other for a moment, sorting through mental files, and I glanced at her name tag, though it didn't help. "Sunny?" she eventually asked. *Scarlet?* It turns out that Scarlet Tanager became a librarian while I worked in book publishing. We caught up under the florescent lights of the convention center, in slacks and blouses instead of shorts and sneakers. I inquired after her younger sister, who was a CILT with me, and we traded off asking about other friends: Do you hear from Lauren? Oriole? Sarah? Snow Bunting? She updated me about babies, jobs, and moves, using their given and their bird names — for her they exist in both the real world and at camp. I remained friends with some CILTs after our teen years — YBSS and I attended Fairy Tern's wedding — but we've since fallen out of touch. "No," I told Scarlet, I don't hear from them. "Although, sometimes I see them on Facebook."

For years I hesitated to post on social media for fear that camp people would judge my political updates and photos in bars. Some of them write about how vaccines are made from the cells of aborted babies, others post anti-liberal memes. Then again, some of them drink wine and listen to David Bowie and post that Black Lives Matter. They occasionally write about camp but they don't usually tag me, and I feel both excluded and relieved. Every few months I search for Road Runner, imagining that she creates feminist art and has the same religious misgivings I do, but I've never been able to find her.

"Eighteen years after that last summer at camp, I'm a liberal writer in Brooklyn who spends Christmas at my parents' parish and Easter drinking wine instead of going to mass."

I still feel beholden to the people I knew at camp because I feel responsible to the person I was at camp. Even with its imperfections, camp was a part of me, and in some ways it still is. If those people reject me, and in turn if I reject camp — despite the fact that both of us did at the time — I feel as if I’ll lose that part of my history. Like those summers, which formed who I am and how I see the world, are somehow negated. How do I dismiss a place that built me without denying who I was, and the person I’ve become?

Camp people weren’t the only evangelical Christians I knew, as a kid or an adult, but they were the most influential. Like so many things absorbed in youth, camp was not just a lesson in gospels and fire building, but in the world around me. I learned how religion can be judgmental (Catholicism, for the record, doubled down on this notion), and how it can contradict itself. I was exposed to how generous and open it can make people. I saw how meaningful it can be to consider a higher power and to let yourself feel deeply, and the beautiful connection of sharing something intensely personal with another human being. It’s all valuable knowledge, perhaps even more now than then.

For years I defended evangelical Christians. I chastised friends when they were creeped out by megachurches and made fun of “sheltered” homeschoolers. Evangelicals and I were different but connected, two sets of footprints in the sand. I saw the best of these girls and women, who gave up part of their summer to help us roast marshmallows and follow Christ. I know these people; they are kind and fun, even if I don’t agree with them.

But in 2019, it’s much harder to find the good in these institutions, and people who unquestioningly subscribe to them. I think of Kim Davis, the Kentucky county clerk who illegally denied same sex marriage licenses on account of the Supreme Court marriage decision conflicting with her religious views. I think of Christian-owned craft store Hobby Lobby, which refuses to pay for insurance coverage of birth control but will cover vasectomies and Viagra. I think of Alabama Senate candidate Roy Moore, who was accused of sexually assaulting teenagers, and the people who supported him because they share the same beliefs. And I think about my friends, who I still feel a deep, nostalgic love for, who, for one week a year, felt like sisters. More and more, I see stories of Christian women pushing back against the homophobic, patriarchal teachings of their churches and of the Trump administration. I hope for this of my camp friends, but don’t feel close enough to them to find out for sure.

I wish I could allow myself to give up my fondness toward camp, but just as I let our differences slide then, I've been doing the same in my adult life. I'm only now coming to terms with the idea that the Christianity I learned there may not represent me. Now, perhaps I need to do what I didn't when I was a teenager: let camp go. I can develop my own understanding of God, and He might still exist in songs and mountains.